Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 27. apríla 2016*

„Smernica 2004/17/ES — Postupy obstarávania v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb — Vykonávacie rozhodnutie vynímajúce niektoré služby poštového odvetvia v Rakúsku z uplatňovania smernice 2004/17 — Článok 30 smernice 2004/17 — Povinnosť odôvodnenia — Zjavne nesprávne posúdenie“

Vo veci T-463/14,

Österreichische Post AG, so sídlom vo Viedni (Rakúsko), v zastúpení: H. Schatzmann, J. Bleckmann a M. Oder, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: A. Tokár a C. Vollrath, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na čiastočné zrušenie vykonávacieho rozhodnutia Komisie 2014/184/EÚ z 2. apríla 2014, ktorým sa určité služby v poštovom sektore v Rakúsku vynímajú z uplatňovania smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/17/ES o koordinácii postupov obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb (Ú. v. EÚ L 101, s. 4), v rozsahu, v akom sa má táto smernica naďalej uplatňovať na obstarávanie týkajúce sa určitých poštových služieb v Rakúsku,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda piatej komory A. Dittrich (spravodajca), sudcovia J. Schwarcz a V. Tomljenović,

tajomník: S. Bukšek Tomac, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. októbra 2015,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, spoločnosť Österreichische Post AG, je akciovou spoločnosťou založenou podľa rakúskeho práva, ktorej obchodný podiel vo výške 52,80 % vlastní spoločnosť Österreichische Industrieholding AG, v ktorej samotnej vlastní obchodný podiel vo výške 100 % Rakúska republika. Poskytuje úplné poštové služby, ako aj služby a poskytovania služieb, ktoré sú s nimi spojené, najmä na území Rakúska, a na základe rakúskeho práva bola označená za prevádzkovateľa univerzálnej služby v Rakúsku.

2 Listom z 30. septembra 2013 predložila žalobkyňa Európskej komisii žiadosť v zmysle článku 30 ods. 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/17/ES z 31. marca 2004 o koordinácii postupov obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb (Ú. v. EÚ L 134, s. 1), ku ktorej pripojila rozličné znalecké posudky. Táto žiadosť sa týkala niektorých poštových služieb, ako aj ostatných služieb poskytovaných žalobkyňou na rakúskom území. V tejto žiadosti sa domáhala toho, aby Komisia konštatovala, že vzhľadom na to, že predmetné služby poskytované v Rakúsku boli priamo vystavené hospodárskej súťaži na trhoch, ku ktorým prístup nebol obmedzený, trhy určené na umožnenie poskytovania týchto služieb nepodliehali postupom verejného obstarávania v odvetví poštových služieb stanoveným smernicou 2004/17.

3 Žiadosťou žalobkyne boli dotknuté tieto služby:

— poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok medzi podnikmi (ďalej len „B2B“) a medzi podnikmi a súkromnými zákazníkmi (ďalej len „B2C“) na vnútroštátnej úrovni (ďalej len „domáce“ a „došlé“),

— poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok medzi súkromnými zákazníkmi (ďalej len „C2C“) a medzi súkromnými zákazníkmi a podnikmi (ďalej len „C2B“) na vnútroštátnej úrovni (ďalej len „domáce“ a „došlé“),

— poštové služby týkajúce sa doručovania adresovaných medzinárodných („odoslaných“) listových zásielok B2B a B2C (ďalej len „B2X“), ako aj C2B, C2C (ďalej len „C2X“),

— poštové služby týkajúce sa adresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni,

— poštové služby týkajúce sa neadresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni,

— poštové služby týkajúce sa adresovaných a neadresovaných novín,

— služby týkajúce sa riadenia podateľní,

— služby s pridanou hodnotou súvisiace s elektronickými médiami a poskytované len prostredníctvom takýchto médií,

— filatelia – špeciálne poštové známky,

— finančné služby.

4 Listami z 18. októbra a 5. decembra 2013 Komisia o tejto žiadosti informovala Rakúsku republiku a vyzvala rakúske orgány, aby jej oznámili všetky relevantné skutočnosti. Rakúske orgány odpovedali listom zo 17. decembra 2013.

5 Dňa 20. novembra 2013 Komisia oznámením o žiadosti podľa článku 30 smernice 2004/17/ES – predĺženie lehoty (Ú. v. EÚ C 339, 2013, s. 8) predĺžila lehotu na rozhodnutie o žiadosti žalobkyne do 2. apríla 2014.

6 Po korešpondencii a uskutočnení viacerých stretnutí medzi službami Komisie a žalobkyňou Komisia prijala 2. apríla 2014 vykonávacie rozhodnutie 2014/184/EÚ, ktorým sa určité služby v poštovom sektore v Rakúsku vynímajú z uplatňovania smernice 2004/17/ES (Ú. v. EÚ L 101, s. 4, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), určené Rakúskej republike. Týmto rozhodnutím Komisia čiastočne vyhovela žiadosti žalobkyne.

7 Článok 1 napadnutého rozhodnutia stanovuje, že smernica 2004/17 sa nevzťahuje na zákazky, ktoré boli zadané obstarávateľmi a ktorých cieľom je umožniť vykonávanie týchto služieb v Rakúsku:

— služby týkajúce sa riadenia podateľní,

— služby s pridanou hodnotou súvisiace s elektronickými médiami a poskytované len prostredníctvom takýchto médií,

— filatelistické služby,

— platobné služby poskytované vo vlastnom mene.

8 Pokiaľ ide o ostatné služby, na ktoré sa vzťahovala žiadosť žalobkyne a sú uvedené v bode 3 vyššie, Komisia v odôvodnení 102 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že podmienka priameho vystavenia hospodárskej súťaži stanovená v článku 30 ods. 1 smernice 2004/17 na území Rakúska nebola splnená. Tieto služby tak aj naďalej podliehajú ustanoveniam smernice 2004/17.

Konanie a návrhy účastníkov konania

9 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 24. júna 2014 žalobkyňa podala túto žalobu, ktorou sa domáha čiastočného zrušenia napadnutého rozhodnutia.

10 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu v ten istý deň žalobkyňa požiadala o dôverné zaobchádzanie voči verejnosti so všetkými dokumentmi predloženými Všeobecnému súdu, ktoré by mohli obsahovať obchodné tajomstvo.

11 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (piata komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania.

12 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania stanovených v článku 89 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu tento súd vyznal jednak žalobkyňu, aby spresnila údaje, ktoré podľa nej predstavujú obchodné tajomstvo a jednak Komisiu, aby predložila určitý dokument. Účastníci konania vyhoveli týmto výzvam v stanovených lehotách.

13 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 29. októbra 2015.

14 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

— čiastočne zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa má, na rozdiel od jej žiadosti, smernica 2004/17 naďalej uplatňovať na obstarávanie týkajúce sa poštových služieb neuvedených v článku 1 tohto rozhodnutia, a to:

  — poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok B2B a B2C na vnútroštátnej úrovni (služby „domáce“ a „došlé“),

  — poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok C2C a C2B na vnútroštátnej úrovni (služby „domáce“ a „došlé“),

  — cezhraničné poštové služby týkajúce sa („odoslaných“) listových zásielok B2X a C2X,

  — poštové služby týkajúce sa adresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni,

  — poštové služby týkajúce sa neadresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni,

  — poštové služby týkajúce sa adresovaných a neadresovaných novín,

— subsidiárne zrušil, pokiaľ nie je podľa názoru Všeobecného súdu prípustné alebo možné čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia, napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

15 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

16 Žalobkyňa predkladá na podporu svojej žaloby sedem žalobných dôvodov. V podstate tvrdí, že Komisia uplatnila smernicu 2004/17 nesprávne, keďže nemala dospieť k záveru, že podmienky stanovené v článku 30 ods. 1 tejto smernice boli splnené. Podľa žalobkyne, vzhľadom na to, že predmetné poštové služby boli priamo vystavené hospodárskej súťaži na trhoch, ku ktorým prístup nebol obmedzený, sa Komisia nesprávne domnievala, že trhy určené na umožnenie poskytovania týchto služieb aj naďalej podliehali smernici 2004/17.

17 Prvý žalobný dôvod je založený na nesprávnom uplatnení kritérií a metód vymedzenia trhu, ktoré stanovuje smernica 2004/17 a nedostatku odôvodnenia týkajúceho sa metódy, ktorú zvolila Komisia. Druhý až šiesty žalobný dôvod sú založené na nesprávnom uplatnení smernice 2004/17 a na nedostatku odôvodnenia. Tieto žalobné dôvody sa týkajú otázky, či žalobkyňa bola priamo vystavená hospodárskej súťaži na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X na vnútroštátnej úrovni (druhý žalobný dôvod), na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok C2X na vnútroštátnej úrovni (tretí žalobný dôvod), na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X a C2X na medzinárodnej úrovni (štvrtý žalobný dôvod), na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni (piaty žalobný dôvod) a na trhu poštových služieb týkajúcich sa

neadresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni (šiesty žalobný dôvod). Siedmy žalobný dôvod je založený na nedostatku odôvodnenia a na porušení povinnosti odôvodnenia týkajúcich sa trhu poštových služieb štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín.

O prvom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení kritérií a metód vymedzenia trhu, ktoré stanovuje smernica 2004/17, a nedostatku odôvodnenia týkajúceho sa metódy, ktorú zvolila Komisia

18 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila na jednej strane svoju povinnosť odôvodnenia týkajúcu sa zvolenej metódy, a na druhej strane smernicu 2004/17 tým, že uplatnila nesprávne kritériá a metódy na účely vyvodenia záveru, že predmetné poštové služby neboli priamo vystavené hospodárskej súťaži.

19 V prvom rade žalobkyňa v rámci svojej argumentácie, podľa ktorej Komisia porušila svoju povinnosť odôvodnenia, uvádza, že Komisia sa obmedzila na to, že v odôvodnení 7 napadnutého rozhodnutia uviedla, že kritériá a metódy používané na posúdenie priameho vystavenia hospodárskej súťaži podľa článku 30 smernice 2004/17 sa nemusia zhodovať s kritériami a metódami používanými na vykonanie posúdenia podľa článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ alebo nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. EÚ L 24, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40). Komisia však neuviedla dôvody, pre ktoré zvolila kritériá a metódy odlišujúce sa od tých, ktoré mali byť použité na vykonanie posúdenia podľa článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ, ani v čom spočívali kritériá a metódy, o ktoré sa opierala na účely prijatia napadnutého rozhodnutia.

20 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie vyžadované podľa článku 296 ZFEÚ má byť prispôsobené povahe predmetného aktu a má uvádzať jasným a jednoznačným spôsobom úvahy inštitúcie, autora aktu, spôsobom umožňujúcim dotknutým osobám spoznať odôvodnenia prijatých opatrení a príslušnému súdu vykonávať svoju kontrolnú právomoc. Požiadavka odôvodnenia sa musí posudzovať vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, charakter uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní takýchto vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, má byť posudzovaná s ohľadom nielen na jeho znenie, ale tiež na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť (pozri rozsudok z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb., EU:C:1998:154, bod 63 a citovanú judikatúru).

21 Je pravda, že v odôvodnení 7 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že týmto rozhodnutím nie je dotknuté uplatňovanie pravidiel hospodárskej súťaže, a že najmä kritériá a metódy používané na posúdenie priameho vystavenia hospodárskej súťaži podľa článku 30 smernice 2004/17 sa nemusia zhodovať s kritériami a metódami používanými na vykonanie posúdenia podľa článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ alebo nariadenia č. 139/2004.

22 V každom prípade treba uviesť, že v odôvodnení 8 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že cieľom tohto rozhodnutia je stanoviť, či sú služby, na ktoré sa vzťahuje žiadosť žalobkyne, vystavené takej miere hospodárskej súťaže, na trhoch, na ktoré nie je obmedzený prístup v zmysle článku 30 smernice 2004/17, aby sa zaistilo, že aj pri absencii disciplíny nastolenej podrobnými pravidlami obstarávania stanovenými v tejto smernici sa obstarávanie na účely tu uvedených činností bude vykonávať transparentným a nediskriminačným spôsobom založeným na kritériách, ktoré umožnia nákupcom nájsť riešenie, ktoré bude celkovo ekonomicky najvýhodnejšie. Komisia tak tým, že odkázala na smernicu 2004/17, v napadnutom rozhodnutí dostatočne vysvetlila dôvody, pre ktoré podľa jej názoru kritériá a metódy používané v práve hospodárskej súťaže Európskej únie nemôžu byť jednoducho prebraté na účely uplatnenia tejto smernice.

23 Pokiaľ ide o uplatnené kritériá a metódy, treba konštatovať, že Komisia najmä v odôvodnení 3 napadnutého rozhodnutia odkázala na článok 30 smernice 2004/17. V odseku 2 tohto ustanovenia sa stanovuje, že o otázke, či je činnosť priamo vystavená hospodárskej súťaži, sa rozhodne na základe kritérií, ktoré sú v súlade s ustanoveniami Zmluvy o FEÚ, ktoré sa týkajú hospodárskej súťaže, ako sú charakteristika príslušného tovaru alebo služieb, existencia alternatívneho tovaru alebo služieb, cena a skutočná alebo možná prítomnosť viac ako jedného dodávateľa príslušného tovaru alebo služieb. V tejto súvislosti treba tiež konštatovať, že tieto kritériá sú predmetom rozhodnutia Komisie zo 7. januára 2005 o vykonávacích pravidlách postupu stanoveného v článku 30 smernice 2004/17 (Ú. v. EÚ L 7, s. 7).

24 Svojimi úvahami Komisia z právneho hľadiska dostatočne odôvodnila zvolenú metódu. V dôsledku toho treba odmietnuť argumentáciu žalobkyne týkajúcu sa údajného porušenia povinnosti odôvodnenia.

25 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila smernicu 2004/17 tým, že neuplatnila kritériá a metódy, ktoré stanovuje Zmluva o FEÚ v oblasti hospodárskej súťaže. Podľa žalobkyne bol prístup Komisie v rozpore tak s článkom 30 smernice, ako aj s rozhodnutím 2005/15 a s oznámením Komisie o definícii relevantného trhu na účely práva hospodárskej súťaže spoločenstva (Ú. v. ES C 372, 1997, s. 5; Mim. vyd. 08/001, s. 155, ďalej len „oznámenie o definícii trhu“). Štúdie, prešetrovania a testy týkajúce sa vymedzenia relevantného trhu, ktoré vykonala žalobkyňa, vychádzajú tak z tohto oznámenia, ako aj z rozhodnutia 2005/15 a vytvárajú v judikatúre a doktríne, ako aj v obvyklej praxi Komisie uznané metódy vymedzenia zastupiteľnosti výrobkov, a teda vymedzenia trhu predmetných výrobkov. Komisia však neuplatnila kritériá a metódy, ktoré používala žalobkyňa. Dostatočne nezohľadnila ani dôkazy, ktoré predložila žalobkyňa, a nepredložila dôkaz o opaku v súlade s dokumentom Komisie s názvom „Osvedčené postupy týkajúce sa oznamovania ekonomických dôkazov a zberu údajov vo veciach týkajúcich sa uplatňovania článkov 101 a 102 ZFEÚ a vo veciach koncentrácie“.

26 Už bolo konštatované (pozri bod 21 vyššie), že podľa odôvodnenia 7 napadnutého rozhodnutia sa Komisia domnievala, že kritériá a metódy používané na posúdenie priameho vystavenia hospodárskej súťaži podľa článku 30 smernice 2004/17 sa nevyhnutne nemusia zhodovať s kritériami a metódami používanými na vykonanie posúdenia podľa článkov 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ alebo nariadenia č. 139/2004.

27 Tento prístup nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

28 Po prvé totiž je zaiste pravda, že na základe článku 30 ods. 2 smernice 2004/17 sa o otázke, či je činnosť priamo vystavená hospodárskej súťaži, rozhodne na základe kritérií, ktoré sú v súlade s ustanoveniami Zmluvy o FEÚ v oblasti hospodárskej súťaže. Znenie tohto ustanovenia však nevyžaduje, aby boli tieto kritériá práve kritériami ustanovení v oblasti hospodárskej súťaže Únie. Okrem toho, ako to potvrdila Komisia, smernica 2004/17 nie je časťou práva hospodárskej súťaže Únie. Jej právnym základom je článok 47 ods. 2 ES a články 55 ES a 95 ES. Medzi hlavné ciele pravidiel Únie v oblasti verejného obstarávania patrí cieľ zabezpečiť voľný pohyb služieb a zriadenie nenarušenej hospodárskej súťaže vo všetkých členských štátoch (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. januára 2005, Stadt Halle a RPL Lochau, C-26/03, Zb., EU:C:2005:5, bod 44), ako to vyplýva najmä z odôvodnení 2, 3 a 9 smernice 2004/17. V tejto súvislosti je namieste pripomenúť, že smernica 2004/17 má za cieľ otvorenie trhov, na ktoré sa vzťahuje, hospodárskej súťaži Únie, pričom sa uprednostňuje prejav čo najväčšieho možného záujmu medzi hospodárskymi subjektmi členských štátov (pozri rozsudok z 23. apríla 2009, Komisia/Belgicko, C-287/07, EU:C:2009:245, bod 103 a citovanú judikatúru). V odôvodnení 8 napadnutého rozhodnutia Komisia správne odkázala na cieľ, ktorý sleduje smernica 2004/17, na účely vymedzenia úrovne efektívnej hospodárskej súťaže, ktorá sa má dosiahnuť, aby sa podľa článku 30 tejto smernice konštatovalo, že poskytovanie činnosti je priamo

vystavené hospodárskej súťaži. Navyše články 101 ZFEÚ a 102 ZFEÚ ani nariadenie č. 139/2004 neodkazujú na pojem činnosti „priamo vystavenej hospodárskej súťaži“ uvedenej v článku 30 ods. 2 smernice 2004/17.

29 Po druhé, pokiaľ ide o rozhodnutie 2005/15, treba pripomenúť, že podľa odôvodnenia 2 tohto rozhodnutia preskúmanie podmienok stanovených v článku 30 ods. 1 smernice 2004/17 sa musí uskutočňovať výlučne na základe tejto smernice a nesmie obmedzovať uplatňovanie pravidiel hospodárskej súťaže. Okrem toho z odôvodnenia 40 tejto smernice vyplýva, že jej článok 30 by mal príslušným subjektom poskytovať právnu istotu a vhodný rozhodovací proces zabezpečujúci v krátkych lehotách jednotné uplatňovanie práva Únie v danej oblasti. Tieto úvahy potvrdzujú, že v rámci preskúmania žiadosti podanej v zmysle článku 30 smernice 2004/17 Komisia nie je povinná uplatniť kritériá a metódy stanovené v Zmluve o FEÚ v oblasti hospodárskej súťaže ako také.

30 V rozsahu, v akom žalobkyňa tvrdí, že Komisia v prílohe I časti 3 rozhodnutia 2005/15 potvrdila, že sa uplatnia kritériá ustanovení v oblasti hospodárskej súťaže, treba konštatovať, že prvá veta prílohy I časti 3 rozhodnutia 2005/15 týkajúca sa vymedzenia trhu predmetných výrobkov sa zaiste zhoduje s definíciou trhu predmetných výrobkov uvedenou v bode 7 oznámenia o definícii trhu, ktorá sa týka práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže. Na jednej strane sa však v rozhodnutí 2005/15 toto oznámenie neuvádza. Na druhej strane podľa článku 30 ods. 2 smernice 2004/17 musia byť kritériá na určenie, či je činnosť priamo vystavená hospodárskej súťaži, v súlade s ustanoveniami Zmluvy v oblasti hospodárskej súťaže. Komisia okrem toho nespochybnila, že odkazy na právo hospodárskej súťaže Únie zohrávajú podstatnú úlohu v rámci postupu stanoveného v článku 30 smernice 2004/17, ako to vyplýva najmä z odôvodnenia 17 napadnutého rozhodnutia, v ktorom Komisia výslovne odkázala na pravidlá hospodárskej súťaže Únie v rámci svojej analýzy zastupiteľnosti služieb.

31 Po tretie, pokiaľ ide o oznámenie o definícii trhu a dokument Komisie s názvom „Osvedčené postupy týkajúce sa oznamovania ekonomických dôkazov a zberu údajov vo veciach týkajúcich sa uplatňovania článkov 101 a 102 ZFEÚ a vo veciach koncentrácie“, treba konštatovať, že odkazujú výlučne na právo hospodárskej súťaže Únie. Z týchto dokumentov nijako nevyplýva, že Komisia je povinná uplatniť v nich uvedené kritériá a metódy v rámci postupu týkajúceho sa práva v oblasti verejného obstarávania.

32 Po štvrté žalobkyňa tvrdí, že rozhodovacia prax Komisie viedla u nej k vzniku legitímnej dôvery vo vymedzenie trhu podľa metódy práva hospodárskej súťaže alebo oznámenia o definícii trhu. V tejto súvislosti odkazuje na rozhodnutie Komisie 2007/169/ES zo 16. marca 2007, ktorým sa ustanovuje, že článok 30 ods. 1 smernice 2004/17 sa uplatňuje na určité kuriérske a balíkové služby v Dánsku (Ú. v. EÚ L 78, s. 28), na vykonávacie rozhodnutie Komisie 2011/875/EÚ zo 16. decembra 2011, ktorým sa určité finančné služby v poštovom sektore v Maďarsku vynímajú z uplatňovania smernice 2004/17 (Ú. v. EÚ L 343, s. 77) a na vykonávacie rozhodnutie Komisie 2014/299/EÚ z 22. mája 2014, ktorým sa určité služby v poštovom sektore v Maďarsku vynímajú z uplatňovania smernice Európskeho parlamentu a Rady 2014/25/EÚ o obstarávaní vykonávanom subjektmi pôsobiacimi v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb a o zrušení smernice 2004/17 (Ú. v. EÚ L 156, s. 10).

33 S takouto argumentáciou nie je možné súhlasiť. Na jednej strane totiž treba uviesť, že odôvodnenie 6 rozhodnutia 2007/169, tak ako odôvodnenie 10 vykonávacieho rozhodnutia 2011/875 a odôvodnenie 6 vykonávacieho rozhodnutia 2014/299 zdôrazňujú, že posúdenie, podľa ktorého predmetné služby boli priamo vystavené hospodárskej súťaži, bolo vykonané len na účely vykonania smernice 2004/17, a nemá nijaký vplyv na uplatňovanie pravidiel v oblasti hospodárskej súťaže. Okrem toho vykonávacie rozhodnutie 2014/299 nemalo ako právny základ smernicu 2004/17, ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2014/25/EÚ z 26. februára 2014 o obstarávaní vykonávanom subjektmi pôsobiacimi v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb a o zrušení smernice 2004/17 (Ú. v. EÚ L 94, s. 243). Na druhej strane treba konštatovať, že Komisia tvrdí, že v napadnutom rozhodnutí správne uplatnila metódu týkajúcu sa vymedzenia trhu, ktorá sa uvádza

v oznámení o definícii trhu. V tejto súvislosti z odôvodnenia 17 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že na účely analýzy zastupiteľnosti predmetných služieb Komisia odkázala na kritériá uvedené v prvej vete prílohy I časti 3 rozhodnutia 2005/15, ktoré zodpovedajú definícii trhu výrobkov uvedenej v bode 7 oznámenia o definícii trhu. Keďže žalobkyňa tvrdí, že Komisia toto oznámenie neuplatnila, jej argumentácia je teda neúčinná.

34 Prvý žalobný dôvod sa v dôsledku toho musí zamietnuť.

35 Keďže žalobkyňa v rámci tohto žalobného dôvodu všeobecne tvrdí, že Komisia nesprávne zamietla štúdie, prešetrovania a testy týkajúce sa vymedzenia relevantného trhu, ktoré žalobkyňa vykonala v súlade s oznámením o definícii trhu, treba uviesť, že táto argumentácia sa netýka celkového prístupu s ohľadom na kritériá a metódy uplatňované Komisiou, ale preskúmania otázky, či rozličné predmetné poštové služby boli priamo vystavené hospodárskej súťaži, ktoré vykonala Komisia. Táto argumentácia teda bude preskúmaná v rámci druhého až siedmeho žalobného dôvodu, ktoré sa týkajú tvrdení Komisie o priamom vystavení týchto služieb hospodárskej súťaži.

O druhom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení smernice 2004/17 a na nedostatku odôvodnenia týkajúceho sa priameho vystavenia hospodárskej súťaži na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X na vnútroštátnej úrovni

36 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila článok 30 smernice 2004/17 a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnila, keďže v odôvodneniach 14 až 33 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok B2X na vnútroštátnej úrovni neboli v Rakúsku priamo vystavené hospodárskej súťaži. Podľa žalobkyne sa Komisia dopustila chyby pri vymedzení predmetného trhu. Konkrétnejšie sa Komisia nesprávne domnievala, že elektronické a poštové doručovanie nepatrí na rovnaký vnútroštátny trh B2X.

37 Z odôvodnení 14 až 33 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia dospela k záveru, že poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok B2X na vnútroštátnej úrovni neboli v Rakúsku priamo vystavené hospodárskej súťaži a že v dôsledku toho sa článok 30 ods. 1 smernice 2004/17 nevzťahuje na zákazky určené na umožnenie pokračovania týchto činností v Rakúsku. Komisia pri vyvodení tohto záveru v odôvodneniach 14 až 30 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že keďže nie je možné súhlasiť s tvrdením žalobkyne, podľa ktorého elektronické a poštové doručovanie patrí na rovnaký relevantný trh, relevantným tovarovým trhom je trh s poštovými službami týkajúcimi sa adresovaných listových zásielok B2X. V dôsledku toho v odôvodneniach 31 a 32 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že žalobkyňa zastáva veľmi silné postavenie na uvedenom trhu s odhadovaným podielom vo výške [*dôverné*] [1] %, že trh s poštovými službami sa od januára 2011 úplne liberalizoval a že liberalizácia k dnešnému dňu viedla k tomu, že konkurenti získali celkový odhadovaný podiel na trhu iba [*dôverné*] %, a to aj v najkonkurenčnejšom segmente, teda pokiaľ ide o služby týkajúce sa adresovaných listov B2X.

38 Na úvod treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že keďže definícia relevantného trhu zahŕňa zložité ekonomické posúdenia zo strany Komisie, môže byť predmetom iba obmedzenej kontroly zo strany súdu Únie (pozri analogicky rozsudky zo 17. septembra 2007, Microsoft/Komisia, T-201/04, Zb., EU:T:2007:289, bod 482; z 15. decembra 2010, CEAHR/Komisia, T-427/08, Zb., EU:T:2010:517, bod 66, a z 24. mája 2012, MasterCard a i./Komisia, T-111/08, Zb., EU:T:2012:260, bod 169).

39 Súd Únie sa však nemusí zdržať kontroly toho, ako Komisia vyložila údaje ekonomickej povahy. V tomto ohľade je jeho úlohou overiť, či Komisia založila svoje posúdenie na dôkazných prostriedkoch, ktoré sú správne, spoľahlivé a koherentné, ktoré obsahujú všetky relevantné údaje,

1 — Dôverné údaje, pri ktorých sa neuviedli identifikačné znaky.

ktoré treba zohľadniť pri posúdení komplexnej situácie, a ktoré sú spôsobilé podporiť závery, ktoré sa z nich vyvodili (pozri analogicky rozsudky z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, Zb., EU:C:2011:815, bod 54; Microsoft/Komisia, už citovaný v bode 38 vyššie, EU:T:2007:289, bod 482, a z 9. septembra 2009, Clearstream/Komisia, T-301/04, Zb., EU:T:2009:317, bod 47).

40 V tejto súvislosti treba uviesť, že smernica 2004/17 sa vo všeobecnosti uplatňuje na činnosti, ktorých cieľom je poskytovanie poštových služieb, v súlade s jej článkom 6. Postup uvedený v článku 30 smernice 2004/17 umožňuje odchýliť sa od tohto pravidla, ak sa na žiadosť členského štátu alebo obstarávateľa na základe odsekov 4 a 5 tohto článku rozhodne, že určitý trh určený na umožnenie poskytovania činnosti uvedenej v článkoch 3 až 7 tejto smernice tejto smernici nepodlieha. Ak, ako je tomu v prejednávanom prípade, obstarávateľ Komisiu požiada o preukázanie uplatniteľnosti článku 30 ods. 1 smernice 2004/17 na danú činnosť, dotknutému členskému štátu prináleží v súlade s odsekom 5 druhým pododsekom tohto článku informovať Komisiu o všetkých relevantných skutočnostiach, a najmä o všetkých zákonoch, všetkých právnych predpisoch, všetkých správnych opatreniach alebo všetkých dohodách, ktoré sa týkajú súladu s podmienkami uvedenými v článku 30 ods. 1 tejto smernice, ako aj, v prípade potreby, o stanovisku prijatom nezávislým vnútroštátnym orgánom, ktorý je príslušný pre dotknutú činnosť. V súlade s článkom 30 ods. 6 prvý pododsekom uvedenej smernice má Komisia na prijatie rozhodnutia podľa tohto článku trojmesačné obdobie, ktoré sa začína prvým pracovným dňom po dátume, keď dostane žiadosť, pričom táto lehota sa môže predĺžiť len maximálne o tri mesiace v náležite odôvodnených prípadoch. Z článku 30 ods. 5 štvrtého pododseku smernice 2004/17 vyplýva, že ak na konci obdobia stanoveného v odseku 6 tohto článku Komisia neprijme rozhodnutie týkajúce sa uplatniteľnosti odseku 1 toho istého článku na danú činnosť, tento odsek 1 sa považuje za uplatniteľný.

41 Z tohto postupu vyplýva, že dôkazné bremeno týkajúce sa toho, či sú splnené podmienky stanovené v článku 30 ods. 1 smernice 2004/17, znáša žiadateľ a dotknutý členský štát, pričom Komisia v danom prípade disponuje len obmedzenými právomocami s ohľadom na rozsiahle vyšetrovacie právomoci, ktoré sú jej priznané v rámci uplatňovania práva hospodárskej súťaže Únie nariadením Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 ZFEÚ] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205) a nariadením č. 139/2004. Okrem toho je Komisia povinná prijať konečné rozhodnutie v lehote stanovenej v článku 30 ods. 6 tejto smernice, ak sa domnieva, že nie sú splnené podmienky stanovené v odseku 1 tohto článku.

42 Tento žalobný dôvod sa skladá zo štyroch častí. Prvá časť je založená na skutočnosti, že Komisia dostatočne nepreskúmala argumentáciu žalobkyne a porušila svoju povinnosť odôvodnenia. Druhá až štvrtá časť sa týkajú údajných nesprávnych posúdení, ktorých sa dopustila Komisia v napadnutom rozhodnutí. Druhá časť je založená na nesprávnom posúdení, uvedenom v odôvodneniach 18 a 19 napadnutého rozhodnutia, údajných prekážok zastupiteľnosti elektronickej fakturácie a papierových faktúr, ako aj na situácii na trhu. Svojou treťou časťou žalobkyňa tvrdí, že v odôvodneniach 20 a 21 napadnutého rozhodnutia Komisia na jednej strane nesprávne vyložila test hypotetického monopolistu (ďalej len „test HM“), ktorý vykonala žalobkyňa a údaje týkajúce sa vývoja množstiev a cien vyplývajúcich zo šokovej analýzy, ktoré poskytla žalobkyňa, a na druhej strane porušila svoju povinnosť odôvodnenia. Napokon štvrtá časť je založená na nedostatku odôvodnenia týkajúceho sa konštatovania uvedeného v odôvodnení 24 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého žalobkyňa mohla preniesť zvýšenie nákladov na svojich zákazníkov.

43 Na účely podpory svojej argumentácie a vysvetlenia, po prvé štúdie poradenskej spoločnosti E. s názvom „Austrian communications market“ (Rakúsky komunikačný trh) zo septembra 2013 (ďalej len „štúdia RKT“), ktorá bola pripojená k žiadosti žalobkyne týkajúcej sa uplatnenia článku 30 smernice 2004/17, po druhé šokovej analýzy, ktorú vykonala, a po tretie regresných analýz vykonaných Komisiou, žalobkyňa žiada o vypočutie autora štúdie RKT a nárazovej štúdie ako svedka.

44 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci žaloby o neplatnosť prináleží súdu Únie len overiť, či je napadnutý akt postihnutý dôvodom nezákonnosti stanoveným v článku 263 ZFEÚ, pričom nemôže nahradiť svojím posúdením skutkových okolností vedeckej a technickej povahy posúdenie orgánu Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júna 2000, DSG/Komisia, T-234/95, Zb., EU:T:2000:174, body 146 a 168 a citovanú judikatúru). Treba tiež pripomenúť, že na základe článku 92 ods. 1 rokovacieho poriadku Všeobecný súd určí, ktoré dôkazné prostriedky považuje za účelné vykonať. Podľa ustálenej judikatúry len Všeobecný súd rozhoduje o prípadnej potrebe doplniť informácie, ktorými disponuje vo veciach, o ktorých rozhoduje (pozri rozsudok zo 7. októbra 2004, Mag Instrument/ÚHVT, C-136/02 P, Zb., EU:C:2004:592, bod 76 a citovanú judikatúru). Všeobecnému súdu teda prináleží posúdiť dôležitosť návrhu vo vzťahu k predmetu konania a potrebe vykonať vypočutie označeného svedka (uznesenie z 27. apríla 2006, L/Komisia, C-230/05 P, Zb. VS, EU:C:2006:270, bod 47). Keďže sa otázky, ktoré musia byť objasnené vypočutím svedka, týkajú rozličných častí tohto žalobného dôvodu, treba posúdiť potrebu vykonať vypočutie autora štúdie RKT a šokovej analýzy, a to po preskúmaní argumentácie, ktorú v rámci týchto častí uviedla žalobkyňa.

O prvej časti založenej na nedostatočnom preskúmaní argumentácie žalobkyne a porušení povinnosti odôvodnenia

45 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia dostatočne nepreskúmala štúdie a znalecké posudky, ktoré predložila, ani z nich vyplývajúce všeobecné trendy a definíciu trhu, teda skutočnosť, že spôsoby poštového a elektronického doručovania patria na rovnaký relevantný trh. Komisia tým porušila aj svoju povinnosť odôvodnenia. Komisia sa v odôvodnení 15 napadnutého rozhodnutia obmedzila na to, že konštatovala, že skutočnosť, že spôsoby poštového a elektronického doručovania patria na rovnaký trh, nekorešponduje s posúdeniami, ktoré uviedla vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach. Konkrétnejšie žalobkyňa zdôrazňuje, že skutočnosť, že spôsob doručovania obchodných zásielok je technologicky neutrálny, normotvorca Únie, a následne aj rakúsky zákonodarca, zohľadnili najmä v oblasti elektronickej fakturácie, keďže faktúry zasielané elektronicky sa považujú za faktúry zasielané poštou. V prieskume vykonanom v roku 2008 samotní znalci Komisie konštatovali, že 57 % opýtaných podnikov zasiela faktúry elektronicky. Veľká časť týchto elektronických faktúr bola zasielaná e-mailom ako príloha vo formáte PDF. Okrem toho rozličné štúdie preukázali, že existuje úzka súvislosť medzi prudkým rozvojom vysokorýchlostného internetu a nahradením poštového odosielania elektronickým odosielaním. Značná hustota pripojenia na vysokorýchlostný internet v Rakúsku teda umožňuje, aj z technologického hľadiska, zastupiteľnosť poštového odosielania elektronickou poštou, najmä pokiaľ ide o najvýznamnejšiu časť obchodnej korešpondencie, teda faktúr. Toto nahradenie bolo preukázané aj interakciou medzi ústupom poštového odosielania a nárastom elektronickej komunikácie na svetovej úrovni a v Rakúsku, ako aj prieskumami a testom HM, ktoré vykonala žalobkyňa. Rozličné štúdie dospeli k rovnakému výsledku.

46 V prvom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie povinnosti odôvodnenia, treba pripomenúť, okrem požiadaviek týkajúcich sa odôvodnenia uvedených v bode 20 vyššie, že hoci Komisia nie je povinná prerokovať všetky skutkové a právne okolnosti, ani úvahy, ktoré ju viedli k prijatiu rozhodnutia o definícii relevantného trhu, nič to nemení na tom, že na základe článku 296 ZFEÚ je povinná uviesť prinajmenšom skutočnosti a úvahy, ktoré majú v štruktúre jej rozhodnutia zásadný význam (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. septembra 1998, European Night Services a i./Komisia, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Zb., EU:T:1998:198, bod 95 a citovanú judikatúru). Autor takého aktu však nemusí zaujať postoj k zjavne druhoradým skutočnostiam alebo predvídať možné námietky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. októbra 2005, Nemecko a Dánsko/Komisia, C-465/02 a C-466/02, Zb., EU:C:2005:636, bod 106 a citovanú judikatúru).

47 V prejednávanom prípade argumentácia žalobkyne nepreukazuje, že Komisia porušila svoju povinnosť odôvodnenia. Hoci je totiž nesporné, že v odôvodnení 15 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého je spôsob doručovania obchodných zásielok z technologického hľadiska neutrálny, čo znamená, že spôsoby elektronického a poštového

doručovania patria na rovnaký trh, nekorešponduje s posúdeniami, ktoré uviedla vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, nič to nemení na tom, že v odôvodneniach 17 až 26 napadnutého rozhodnutia uviedla iné tvrdenia.

48 V odôvodnení 17 napadnutého rozhodnutia totiž Komisia uviedla, že v súlade s pravidlami hospodárskej súťaže Únie by sa zastupiteľnosť mala analyzovať najmä na základe charakteristík výrobkov, ich ceny a účelu použitia. V odôvodnení 18 napadnutého rozhodnutia Komisia v podstate konštatovala, že charakteristiky a účel použitia papierových faktúr a elektronických faktúr sa značne líšia, pretože, na jednej strane, aby bolo možné poslať alebo prijať elektronickú faktúru, môže byť potrebná určitá dodatočná infraštruktúra, a na druhej strane by sa používanie elektronickej fakturácie mohlo spájať s radom služieb s pridanou hodnotou a ostatnými výhodami. V tejto súvislosti v odôvodnení 19 napadnutého rozhodnutia uviedla, že existujú situácie, v ktorých sa elektronické faktúry stali povinnými *de iure* a *de facto* a že v týchto prípadoch nie je otázka zastupiteľnosti relevantná, keďže odosielatelia nemajú možnosť vybrať si doručenie poštou. V odôvodneniach 20 až 22 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, pričom spochybnila výsledky testu HM, ktorý vykonala žalobkyňa, a grafy týkajúce sa vývoja množstiev a cien, ktoré predložila žalobkyňa, že neexistuje spoľahlivý a nezvratný dôkaz, že elektronická pošta a papierové doručovanie sú skutočne vzájomne zastupiteľné. Podľa odôvodnenia 23 napadnutého rozhodnutia zákazníci, či už ide o podniky alebo jednotlivcov, ktorí nie sú ochotní prejsť na elektronickú komunikáciu, alebo ktorí na to nie sú disponovaní, budú aj naďalej predstavovať segmentovaný trh, ktorému bude služby pravdepodobne poskytovať iba žalobkyňa, ktorá má na tomto trhu takmer monopolné postavenie. V odôvodnení 24 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že žalobkyňa by bola schopná preniesť zvýšenie nákladov na zákazníkov, ktorí vzhľadom na to, že uprednostňujú poštové doručovanie, by nemali inú možnosť než akceptovať zvýšenie ceny. Podľa odôvodnenia 26 napadnutého rozhodnutia, hoci hlavným účinkom zvýšeného používania elektronických komunikačných prostriedkov je zníženie celkovej veľkosti trhu s listovými zásielkami, nie je možné dospieť k záveru, že elektronická komunikácia zaviedla na trh s poštovým doručovaním priamu hospodársku súťaž.

49 Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, sa teda Komisia neobmedzila na to, že by konštatovala, že skutočnosť, že spôsoby poštového a elektronického doručovania patria na rovnaký relevantný trh, nekorešponduje s posúdeniami, ktoré uviedla vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach. V napadnutom rozhodnutí sa naproti tomu dostatočným spôsobom uvádzajú dôvody, pre ktoré sa Komisia domnievala, že relevantným tovarovým trhom je trh s poštovými službami týkajúcimi sa adresovaných listových zásielok B2X. Nie je možné dospieť k záveru, že toto odôvodnenie neumožňuje dotknutým osobám spoznať dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdu vykonať svoju kontrolnú právomoc.

50 Okrem toho treba konštatovať, že stupeň presnosti odôvodnenia rozhodnutia musí byť proporcionálny fyzickým možnostiam a technickým podmienkam alebo lehotám, v ktorých sa musí vyjadriť (pozri rozsudok zo 14. februára 1990, Delacre a i./Komisia, C-350/88, Zb., EU:C:1990:71, bod 16 a citovanú judikatúru). V prejednávanom prípade z odôvodnenia 16 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že vzhľadom na právnu a skutkovú situáciu v Rakúsku boli rakúske orgány vyzvané, aby vyjadrili svoj názor na zastupiteľnosť elektronického a poštového doručovania, respektíve na definíciu relevantného tovarového trhu, avšak neboli schopné poskytnúť doplňujúce informácie na podporu tvrdení žalobkyne. Okrem toho má Komisia k dispozícii len obmedzené právomoci a krátke lehoty na prijatie konečného rozhodnutia (pozri body 40 a 41 vyššie).

51 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia dostatočne nepreskúmala jej argumentácia ani štúdie a znalecké posudky, ktoré predložila na účely definovania relevantného trhu.

52 V tejto súvislosti po prvé žalobkyňa potvrdzuje, že Komisia nezohľadnila skutočnosť, že z hľadiska právnej úpravy sa papierové a elektronické faktúry zhodujú. Podľa žalobkyne skutočnosť, že spôsob doručovania obchodných zásielok je technologicky neutrálny, normotvorca Únie, a následne aj rakúsky zákonodarca, zohľadnili najmä v oblasti elektronickej fakturácie, keďže faktúry zasielané elektronicky sa považujú za faktúry zasielané poštou.

53 Platí, že smernica Rady 2010/45/EÚ z 13. júla 2010, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, pokiaľ ide o pravidlá fakturácie (Ú. v. EÚ L 189, s. 1), zaviedla pravidlá, ktoré sa, ako vyplýva z odôvodnenia 8 smernice 2010/45, týkajú požiadaviek stanovených v oblasti dane z pridanej hodnoty (DPH), pričom s papierovými a elektronickými faktúrami by sa malo zaobchádzať rovnako.

54 V každom prípade táto skutočnosť nepreukazuje, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď sa nedomnievala, že spôsoby poštového a elektronického doručovania sú zastupiteľné. Žalobkyňa totiž nespochybňuje, ako vyplýva z odôvodnenia 19 napadnutého rozhodnutia, že od januára 2014 sa stala elektronická fakturácia povinnou *de iure* na spolkovej úrovni v Rakúsku vo vzťahoch medzi podnikmi a štátom. V tomto prípade nie je otázka zastupiteľnosti relevantná, ako to Komisia správne konštatovala v odôvodnení 19 napadnutého rozhodnutia. Okrem toho sa poštové služby a nie elektronické služby považujú za služby všeobecného hospodárskeho záujmu v zmysle článku 14 ZFEÚ, ako vyplýva z odôvodnenia 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/6/ES z 20. februára 2008, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 97/67/ES s ohľadom na úplné dokončenie vnútorného trhu poštových služieb Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 52, s. 3). Pokiaľ ide v tejto súvislosti o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sa v smernici 2008/6 vyčerpávajúcim spôsobom hovorí o rozličných spôsoboch doručovania listových zásielok, treba konštatovať, že žalobkyňa odkazuje len na odôvodnenia 14, 15, 19 a 22 tejto smernice, ktoré však spomínajú spôsoby elektronického doručovania veľmi všeobecne. Navyše podľa článku 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/67/ES z 15. decembra 1997 o spoločných pravidlách rozvoja vnútorného trhu poštových služieb spoločenstva a zlepšovaní kvality služieb (Ú. v. ES L 15, 1998, s. 14; Mim. vyd. 06/003, s. 71) predstavuje poskytovanie poštových služieb univerzálnu službu. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, teda nie je možné dospieť k záveru, že vo všeobecnosti z hľadiska právnej úpravy sa papierové a elektronické faktúry zhodujú.

55 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že Komisia dostatočne nezohľadnila skutočnosť, že zastupiteľnosť poštového odosielania elektronickou poštou, ktorá bola v Rakúsku zabezpečená, z technického hľadiska, značnou hustotou pripojenia na vysokorýchlostný internet, bola preukázaná makroekonomickými údajmi a tendenciami, podľa ktorých existovala interakcia medzi ústupom poštového odosielania a nárastom elektronickej komunikácie. Podľa žalobkyne z bodu 2.3.2 štúdie RKT vyplýva, že [*dôverné*] % podnikov v odvetví komunikácie zasiela faktúry elektronicky a že [*dôverné*] % týchto podnikov prijíma elektronické faktúry. Zmena podmienok trhu s ohľadom na elektronickú zastupiteľnosť by spôsobila dostatočnú hospodársku súťaž, ktorej by bola vystavená žalobkyňa.

56 V tejto súvislosti treba na jednej strane uviesť, že príloha I časť 3 rozhodnutia 2005/15 obsahuje pravidlá stanovené na definovanie relevantného trhu s výrobkami. Podľa týchto pravidiel relevantný trh s výrobkami zahŕňa všetky výrobky alebo služby, ktoré spotrebiteľ považuje za vzájomne zameniteľné alebo nahraditeľné z dôvodu ich charakteristických znakov, ceny a použitia, na ktoré sú určené. Okrem toho príloha I časť 3 rozhodnutia 2005/15 obsahuje príkladný zoznam faktorov zvyčajne považovaných za dôležité pri definovaní relevantného trhu s výrobkami, ktoré sa berú do úvahy pri analýze. Týmito faktormi sú stupeň fyzickej podobnosti medzi príslušnými výrobkami alebo službami, akýkoľvek rozdiel v konečnom využití výrobkov, cenové rozdiely medzi dvoma výrobkami, náklady spôsobené prechodom od jedného výrobku k druhému, ak ide o dva potenciálne konkurenčné výrobky, zavedené alebo zakorenené preferencie spotrebiteľov pre typ alebo kategóriu výrobku a roztriedenie výrobkov (názvoslovia odborných združení, atď.).

57 Na druhej strane podľa judikatúry z pojmu relevantný trh vyplýva, že účinná hospodárska súťaž môže existovať medzi výrobkami, ktoré sú jeho súčasťou, čo predpokladá dostatočný stupeň zameniteľnosti na účely rovnakého použitia medzi všetkými výrobkami tvoriacimi súčasť toho istého trhu (pozri analogicky rozsudky z 13. februára 1979, Hoffmann-La Roche/Komisia, 85/76, Zb., EU:C:1979:36, bod 28, a z 30. januára 2007, France Télécom/Komisia, T-340/03, Zb., EU:T:2007:22, bod 80). Zameniteľnosť ani nahraditeľnosť nie je možné posudzovať iba na základe objektívnych vlastností predmetných výrobkov a služieb, ale je takisto potrebné zohľadniť podmienky hospodárskej súťaže a štruktúru dopytu a ponuky na trhu (pozri analogicky rozsudok CEAHR/Komisia, už citovaný v bode 38 vyššie, EU:T:2010:517, bod 67 a citovanú judikatúru).

58 Aj keby platilo, ako tvrdí žalobkyňa, že existuje interakcia medzi ústupom poštového odosielania na jednej strane a nárastom elektronickej komunikácie a značnou hustotou pripojenia na vysokorýchlostný internet v Rakúsku na druhej strane, tieto skutočnosti vôbec nepreukazujú, že vzhľadom na kritériá stanovené rozhodnutím 2005/15 a judikatúru citovanú v bode 57 vyššie sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď nedospela k záveru, že predmetné poštové služby sú zastupiteľné elektronickými službami. Z odôvodnenia 17 napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že Komisia analyzovala zastupiteľnosť na základe pravidiel hospodárskej súťaže Únie, okrem iného na základe charakteristík výrobku, ceny a účelu použitia. V odôvodnení 18 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala v odpovedi na tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého miera rozšírenia internetu a vysokorýchlostného internetu je v Rakúsku veľmi vysoká, že sa zdá, že charakteristiky a zamýšľané použitie papierových faktúr a elektronických faktúr sa značne odlišujú. Tieto konštatovania nie sú spochybnené prípadnou existenciou interakcie medzi ústupom poštového odosielania na jednej strane a nárastom elektronickej komunikácie a značnou hustotou pripojenia na vysokorýchlostný internet na druhej strane.

59 Pokiaľ ide o argumentáciu podľa ktorej z bodu 2.3.2 štúdie RKT vyplýva, že [*dôverné*] % podnikov v odvetví komunikácie zasiela elektronické faktúry a že [*dôverné*] % týchto podnikov dostáva elektronické faktúry, treba konštatovať, že podľa bodu 1.2 tejto štúdie len [*dôverné*] % všetkých opýtaných aktérov považovalo e-mail za náhradu listov, zatiaľ čo [*dôverné*] % považovalo listy a e-mail za vzájomne nahraditeľné a dopĺňajúce sa a že [*dôverné*] % považovalo e-mail za doplnok listov, nie však za ich náhradu. Táto argumentácia teda nemôže preukázať existenciu zjavne nesprávneho posúdenia Komisie týkajúceho sa definície relevantného trhu. Okrem toho, pokiaľ ide o to, že žalobkyňa tvrdí, že Komisia vôbec nerozlišovala medzi rozličnými typmi faktúr, treba uviesť, že na jednej strane v odôvodnení 18 napadnutého rozhodnutia Komisia preskúmala viaceré spôsoby elektronickej fakturácie, a na druhej strane žalobkyňa nepreukázala, že počas správneho konania ona sama vykonala takéto rozlíšenie na účely preukázania zastupiteľnosti poštového doručovania elektronickým doručovaním. Predstavenie rozpisu pošty v Rakúsku uvedené v prílohe žiadosti žalobkyne, na ktorú odkázala, nie je v tejto súvislosti dostatočné.

60 Po tretie, pokiaľ ide o to, že žalobkyňa uviedla, že Komisia dostatočne nezohľadnila výsledky testu HM, ktoré vykonala, treba konštatovať, že Komisia tieto výsledky preskúmala v odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia a že ich odmietla, pričom zastávala názor, že hoci sa zdá, že tieto výsledky uvádzajú, že papierová a elektronická pošta patria na rovnaký relevantný trh, určité technické aspekty formy prieskumu spochybňujú platnosť výsledkov. Dôvodnosť tohto odmietnutia sa preskúma neskôr v rámci tretej časti tohto žalobného návrhu, založenej na údajne nesprávnom výklade testu HM a údajov týkajúcich sa vývoja množstiev a cien vyplývajúcich zo šokovej analýzy, ako aj na porušení povinnosti odôvodnenia.

61 Po štvrté žalobkyňa tvrdí, že štúdie, ktoré si objednala samotná Komisia, dospeli k zastupiteľnosti dvoch spôsobov poštového a elektronického doručovania. Podľa Komisie štúdia spoločnosti WIK-Consult s názvom „Main developments in the postal sector (2010-2013)“ [Hlavné zmeny v poštovom odvetví (2010 – 2013)] z augusta 2013 (ďalej len „štúdia WIK 2013“) výslovne uvádza, že existuje nahradenie fyzického poštového doručovania elektronickým doručovaním, a že teda existuje hospodárska súťaž. Štúdia Nikali s názvom „The substitution of letter mail in targeted

communication“ (Nahradenie listových zásielok v oblasti cielenej komunikácie) a štúdia Copenhagen Economics s názvom „Main developments in the postal sector (2008-2010)“ [Hlavné zmeny v poštovom odvetví (2008 – 2010)], dospeli k obdobným výsledkom.

62 V tejto súvislosti treba konštatovať, že na jednej strane vzhľadom na nepredloženie týchto štúdií Všeobecnému súdu žalobkyňa nemôže preukázať, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia týkajúceho sa definície relevantného trhu. Odkaz v poznámkach pod čiarou 34 a 39 žaloby na internetové stránky týkajúce sa štúdií Nikali a Copenhagen Economics nemôže ospravedlniť nepredloženie týchto dokumentov uvádzaných na podporu žaloby, v súlade s článkom 43 ods. 4 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991. Na druhej strane, keďže časť štúdie WIK 2013 predložila Komisia, treba konštatovať, že táto štúdia vidí v možnosti elektronického doručovania dôvod prípadného poklesu dopytu na poštových trhoch. V každom prípade táto štúdia tiež konštatuje, že pokiaľ ide o stav hospodárskej súťaže na trhu poštových zásielok, intenzita hospodárskej súťaže ostáva slabá a že tradiční poskytovatelia si zachovávajú dominantné postavenie. Na tomto základe teda nie je možné dospieť k záveru, že Komisia nesprávne konštatovala neexistenciu priameho vystavenia hospodárskej súťaži predmetných poštových služieb.

63 Po piate, keďže v tejto súvislosti žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa riadila rozhodnutím francúzskeho orgánu v oblasti hospodárskej súťaže, v ktorom sa hlas prostredníctvom internetového protokolu (VoIP) považoval za zastupiteľný vo vzťahu k pevnej telefónnej sieti, a teda za patriaci na rovnaký trh, treba konštatovať, že nepredložila nijaký dôkaz, ktorým by bolo možné preukázať, že toto rozhodnutie bolo porovnateľné s prejednávaným prípadom. Okrem toho, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého v informačnom obežníku v oblasti hospodárskej súťaže z mája 2014 Komisia potvrdila, že elektronická zastupiteľnosť má priame účinky na poštové odvetvie, stačí konštatovať, že v tomto obežníku sa výslovne uvádza, že tento obežník Komisiu nezaväzuje. Napokon, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, skutočnosť, že v rámci Komisie sa oddelenie predtým nazývané „Poštové služby“ premenovalo na „Internetové a poštové služby“, nijako neumožňuje preukázať, že sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia týkajúceho sa definície relevantného trhu. Skutočnosť, že oddelenie v rámci Komisie bolo nazvané „Internetové a poštové služby“ nepredstavuje prvok analýzy relevantného trhu, ktorý by mohol preukázať, že tieto služby sú priamo v hospodárskej súťaži.

64 Po šieste v rámci argumentácie, podľa ktorej Komisia nezohľadnila, že prispôsobenie sa univerzálnej služby na skutočné podmienky trhu je predmetom diskusií, žalobkyňa odkazuje na dokument o vízii nemeckého regulačného orgánu z novembra 2014 a na dokument o vízii Európskej regulačnej skupiny pre poštové služby (European regulators group for postal services, EGRP) zo septembra 2014. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa zákonnosť napadnutého aktu posudzuje v závislosti od skutkových a právnych okolností existujúcich ku dňu prijatia aktu (pozri rozsudky z 28. marca 2000, T. Port/Komisia, T-251/97, Zb., EU:T:2000:89, bod 38 a citovanú judikatúru, a z 10. apríla 2008, Deutsche Telekom/Komisia, T-271/03, Zb., EU:T:2008:101, bod 244 a citovanú judikatúru). V prejednávanom prípade sa v zásade treba opierať o taký právny rámec, ktorý vyplýva z relevantných aktov v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia. Keďže predmetné dokumenty o vízii sú z obdobia po prijatí napadnutého rozhodnutia Komisiou 2. apríla 2014, nie je možné dospieť k záveru, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia týkajúceho sa definície relevantného trhu tým, že ich nezohľadnila. Okrem toho žalobkyňa nepreukázala, že v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia v Únii alebo Rakúsku existovali budúce návrhy zmien a doplnení predmetného právneho rámca.

65 Okrem toho, keďže žalobkyňa v tejto súvislosti zdôrazňuje, že podľa odôvodnenia 40 smernice 2004/17 treba zohľadniť účinky otvorenia sa súčasnej alebo budúcej hospodárskej súťaži, treba uviesť, že podľa článku 30 ods. 1 tejto smernice dotknuté zákazky nepodliehajú tejto smernici, ak v členskom štáte, v ktorom sa vykonáva činnosť, je táto činnosť priamo vystavená hospodárskej súťaži na trhoch, na ktoré nie je obmedzený prístup. Preskúmanie priameho vystavenia hospodárskej súťaži sa preto musí

vykonať na základe informácií, ktoré sú k dispozícii v okamihu prijatia rozhodnutia, ktorým sa ukončuje postup stanovený v článku 30 smernice 2004/17, pričom sa v budúcnosti nevylučuje nová žiadosť v súlade s týmto postupom.

66 Prvá časť sa teda musí zamietnuť.

O druhej časti založenej na nesprávnom posúdení údajných prekážok zastupiteľnosti elektronickej a poštovej fakturácie ako aj situácie trhu

67 Žalobkyňa tvrdí, pričom odkazuje na štúdiu RKT, že Komisia sa dopustila nesprávnosti, keďže v odôvodneniach 18 a 19 napadnutého rozhodnutia konštatovala prekážky zastupiteľnosti elektronickej a poštovej fakturácie a že jej posúdenie situácie trhu je nesprávne.

68 Treba uviesť, že v odôvodnení 18 napadnutého rozhodnutia sa Komisia v podstate domnievala, že charakteristiky a zamýšľané použitie papierových faktúr a elektronických faktúr sa značne odlišujú, pretože na jednej strane, aby bolo možné poslať alebo prijať napríklad elektronickú faktúru, ktorá umožňuje automatizované spracovanie, môže byť potrebná dodatočná infraštruktúra, najmä v prípade elektronických faktúr B2B. Takáto infraštruktúra si môže vyžadovať aj externého poskytovateľa služieb alebo osobitnú internú aplikáciu, používanie elektronického podpisu atď. Na druhej strane by sa používanie elektronickej fakturácie mohlo spájať s radom služieb s pridanou hodnotou a ostatnými výhodami, umožňujúcimi napríklad automatické spracovanie a financovanie platby tretími stranami. V odôvodnení 19 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že od januára 2014 sa elektronická fakturácia stala povinnou *de iure* na spolkovej úrovni vo vzťahoch medzi podnikmi a štátom, a že v tomto prípade nie je otázka zastupiteľnosti relevantná, keďže odosielatelia nemajú možnosť vybrať si doručenie poštou. Okrem toho možno nájsť iné podobné prípady, v ktorých sú elektronické faktúry povinné *de facto* na základe značného dopytu zo strany zákazníkov alebo dodávateľov.

69 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenia Komisie uvedené v odôvodnení 18 napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa tvrdí, že Komisia nezohľadnila skutočnosť, že veľkú časť faktúr odosielaných elektronicky predstavujú e-maily s prílohou vo formáte PDF, ktoré nemajú žiadne charakteristiky ani použitie idúce nad rámec charakteristík a použitia faktúr odosielaných poštou v papierovej forme.

70 V tejto súvislosti treba konštatovať, že z bodu 2.3.2 štúdie RKT, na ktorú Komisia odkazuje vo svojej poznámke pod čiarou 14 napadnutého rozhodnutia vloženej do odôvodnenia 18 tohto rozhodnutia, vyplýva, že existujú rozličné spôsoby elektronickej fakturácie, ktoré sa odlišujú podľa úrovne svojej automatizácie. Podľa tejto štúdie existujú na jednej strane poloautomatizované postupy, ktoré prostredníctvom internetu používajú faktúry vo formáte PDF, internetové portály alebo poskytovateľa služieb a na druhej strane od začiatku do konca automatizované postupy elektronickej fakturácie, ako postupy s úplne integrovaným príkazom na úhradu. Z tejto štúdie vyplýva, že aj keď je poloautomatizovaný postup, ktorý prostredníctvom internetu používa faktúry vo formáte PDF, preferovaným komunikačným formátom vo vzťahoch B2C, internetové portály už tiež používa veľká časť podnikov používajúcich elektronickú fakturáciu a poskytovatelia služieb sa používajú najmä na elektronickú fakturáciu B2B na európskej úrovni. V tejto súvislosti štúdia RKT spresňuje, že existujú poskytovatelia služieb, ktorí zabezpečia originalitu dokumentu používaním elektronického podpisu. Okrem toho podľa štúdie RKT podniky na doručovanie a odosielanie elektronických faktúr používajú riešenia externého poskytovateľa služieb alebo špecializovanú internú aplikáciu naprogramovanú na tieto účely.

71 Vzhľadom na tieto tvrdenia uvedené v štúdii RKT, ktorú žalobkyňa predložila Komisii, nie je možné dospieť k záveru, že Komisia v odôvodnení 18 napadnutého rozhodnutia nesprávne konštatovala, že nato, aby bolo možné poslať alebo prijať elektronickú faktúru, môže byť potrebná určitá dodatočná infraštruktúra a že používanie elektronickej fakturácie by sa mohlo spájať s radom služieb s pridanou hodnotou a ostatnými výhodami.

72 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenia Komisie uvedené v odôvodnení 19 napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa tvrdí, že časť trhu s faktúrami odosielanými na spolkovej úrovni vo vzťahoch medzi podnikmi a štátom predstavuje len [*dôverné*] %, a teda že je ju možné si nevšímať v rámci posúdenia vymedzenia relevantného trhu. Navyše by nebolo vhodné ani v súlade s predchádzajúcimi rozhodnutiami Komisie zohľadniť situácie, v ktorých sa elektronické faktúry stali povinnými *de facto*. Okrem toho Komisia nijako nevysvetlila, o akú časť relevantného trhu by išlo, ani aké účinky by to malo na vymedzenie relevantného trhu.

73 V tejto súvislosti po prvé treba uviesť, že hoci faktúry odosielané na spolkovej úrovni vo vzťahoch medzi podnikmi a štátom môžu byť považované za zanedbateľné z dôvodu ich malého množstva, nič to nemení na tom, že Komisia sa mohla domnievať, bez toho, aby sa v tejto súvislosti dopustila chyby, že existuje taká fakturácia, pre ktorú otázka zastupiteľnosti nie je relevantná.

74 Po druhé, keďže sa Komisia domnievala, že možno nájsť iné podobné prípady, v ktorých sú elektronické faktúry povinné *de facto* na základe značného dopytu zo strany zákazníkov alebo dodávateľov, treba konštatovať, že v poznámke pod čiarou 15 napadnutého rozhodnutia vloženej do odôvodnenia 19 tohto rozhodnutia Komisia odkázala na bod 2.3.2 štúdie RKT. Z tejto štúdie vyplýva, že voľba podnikov týkajúca sa spôsobu fakturácie závisí najmä od medzipodnikovej korešpondencie, skúseností naprieč sieťou dodávateľov alebo od dopytu zákazníkov. Podľa štúdie RKT ekonomické dôvody, pre ktoré sa elektronická fakturácia používa, závisia hlavne od vonkajšej trhovej sily, teda od značného dopytu zo strany zákazníkov alebo dodávateľov alebo od vládnej iniciatívy, ktorá má za následok jej obligatórnosť.

75 Vzhľadom na tento odkaz na štúdiu RKT *de facto* situácia, na ktorú odkazuje Komisia, z právneho hľadiska dostatočne vyplýva z napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ ide o časť trhu dotknutého touto situáciou, treba pripomenúť, že vzhľadom na obmedzené vyšetrovacie právomoci Komisie v rámci postupu uvedeného v článku 30 smernice 2004/17 a skutočnosť, že dôkazné bremeno znáša žalobkyňa (pozri body 40 a 41 vyššie), sa nemôže vyžadovať, aby Komisia išla nad rámec tvrdení, ktoré vykonala žalobkyňa vo svojej žiadosti. V tejto súvislosti treba tiež uviesť, že z odôvodnenia 16 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že rakúske orgány nemohli poskytnúť doplňujúce informácie na podporu tvrdení žalobkyne (pozri bod 50 vyššie). Pokiaľ ide o účinky tejto *de facto* situácie na vymedzenie relevantného trhu, z odôvodnenia 30 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého Komisia definovala relevantný tovarový trh najmä na základe informácii uvedených v odôvodnení 19 tohto rozhodnutia, vyplýva, že tento aspekt je skutočnosťou, ktorú Komisia zohľadnila na účely definovania relevantného trhu. Okrem toho nič neumožňuje domnievať sa, že kritériá stanovené na definovanie relevantného trhu (pozri body 56 a 57 vyššie) vylučujú zohľadnenie *de facto* situácie. Napokon, pokiaľ ide o to, že žalobkyňa tvrdí, že toto zohľadnenie nie je v súlade s predchádzajúcimi rozhodnutiami Komisie, okrem toho, že žalobkyňa nepredložila nijaké údaje, pokiaľ ide o rozhodnutia Komisie, ktoré by podporili jej argumentáciu, nepredložila nijaké tvrdenie, ktoré by mohlo preukázať, že Komisia bola v prejednávanom prípade viazaná svojou vlastnou rozhodovacou praxou. Tejto argumentácii teda nemožno vyhovieť.

76 V dôsledku toho musí byť druhá časť zamietnutá.

O tretej časti založenej na nesprávnom výklade testu HM a údajov týkajúcich sa vývoja množstiev a cien vyplývajúcich zo šokovej analýzy, ako aj na porušení povinnosti odôvodnenia

77 Táto časť sa skladá z dvoch výhrad. Prvá výhrada sa týka posúdenia testu HM, ktorý žalobkyňa dala urobiť na podporu svojej žiadosti. Druhá výhrada je založená na nesprávnom výklade údajov týkajúcich sa vývoja množstiev a cien vyplývajúcich zo šokovej analýzy, ktoré poskytla žalobkyňa.

– O prvej výhrade založenej na nesprávnom výklade testu HM a na porušení povinnosti odôvodnenia

78 Žalobkyňa tvrdí, že v odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia Komisia na jednej strane nesprávne vyložila test HM, ktorý dala urobiť, pokiaľ ide o trh adresovaných listových zásielok B2X na vnútroštátnej úrovni a ktorý mal preukázať, že poštové a elektronické doručovanie patria na rovnaký trh, a na druhej strane porušila svoju povinnosť odôvodnenia.

79 Zo spisu vyplýva, že prieskum obsahujúci test HM, ktorý bol časťou štúdie RKT, sa vykonal u 451 podnikov a obsahoval dva rozličné typy otázok. Na jednej strane sa súborom priamych otázok podnikov pýtali na ich postup v oblasti zaobchádzania s obchodnou korešpondenciou. Hlavnou otázkou bolo, či by tieto podniky odosielali svoje listové zásielky elektronicky, ak by poštovné za jednu listovú zásielku bolo od 62 do 65,1 centov. Podniky si museli vybrať zo siedmich rozličných odpovedí, teda, že by nedošlo k zmene, došlo by k úplnej zmene alebo by došlo k zmene týkajúcej sa 10, 20, 30, 50 alebo 75 % všetkých listových zásielok. Na druhej strane boli kladené nepriame otázky, ktoré sa priamo netýkali reakcie na výšku ceny. Podniky sa mali rozhodnúť medzi dvoma rozličnými službami definovanými súborom vlastností, ktoré by si vybrali.

80 Komisia v odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia uviedla:

„Žiadateľ vykonal analýzu [testu HM], pričom použil údaje z prieskumov zozbierané od 451 rakúskych firiem. Súčasťou prieskumu bol súbor nepriamych otázok zameraných na zistenie preferencie či už papierovej alebo elektronickej formy poštových zásielok, a to pomocou metód preferenčnej analýzy. Výsledky naznačujú, že 5% nárast ceny poštovného by viedol k zníženiu dopytu po odosielaní listových zásielok o [*dôverné*]%. Hoci tieto výsledky naznačujú, že papierová aj elektronická pošta patria na rovnaký relevantný trh, určité technické aspekty formy prieskumu spochybňujú platnosť výsledkov. Napríklad súbor vlastností na definovanie výrobkov sa zvolí tak, že by mohol viesť k určitému uprednostneniu elektronických komunikačných prostriedkov. Nezdá sa, že sa v príslušnej ekonomickej literatúre používali pri uplatňovaní preferenčnej analytickej techniky kontroverzné predpoklady a nie je možné zmerať ich vplyv na odhadovaný pokles [*dôverné*]%.“

81 Žalobkyňa v prvom rade tvrdí, že Komisia porušila svoju povinnosť odôvodnenia tým, že neuviedla, z akých dôvodov by podľa nej mohlo dôjsť k určitému uprednostneniu elektronických komunikačných prostriedkov a v čom spočívajú kontroverzné predpoklady v ekonomickej literatúre.

82 V tejto súvislosti, pokiaľ ide o dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí, na základe ktorých Komisia konštatovala, že by mohlo dôjsť k určitému uprednostneniu elektronických komunikačných prostriedkov, treba pripomenúť, že Komisia v odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia uviedla, že napríklad práve spôsob, akým bol zvolený súbor vlastností na definovanie výrobkov, ju viedol k prijatiu takéhoto tvrdenia. Pokiaľ ide o kontroverzné predpoklady, z odôvodnenia 20 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že ide o predpoklady uvedené v predmetnom prieskume, a nie o kontroverzné predpoklady v ekonomickej literatúre.

83 Je nesporné, že sa môže zdať na škodu, že v napadnutom rozhodnutí chýbajú spresnenia kritických vyjadrení Komisie, pokiaľ ide o výsledky testu HM. V každom prípade vzhľadom na kontext, v akom bolo prijaté napadnuté rozhodnutie, ktorý je charakteristický najmä stanovenou lehotou na prijatie konečného rozhodnutia (pozri bod 40 vyššie), Komisia v danom prípade neporušila svoju povinnosť dostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v súlade s požiadavkami judikatúry uvedenými v bodoch 20 a 46 vyššie. V tejto súvislosti by bolo nadmerné vyžadovať podrobný popis kritických vyjadrení týkajúcich sa každej vlastnosti zvolenej v predmetnom prieskume alebo týkajúcich sa každého kontroverzného predpokladu uvedeného v tomto prieskume. Uvedené platí o to viac, že žalobkyňa sa vo veľkej miere zúčastnila správneho konania (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Zb., EU:C:2008:392, body 179 a 180 a citovanú judikatúru). Zo spisu totiž vyplýva, že po tom, ako 2. decembra 2013 vypracovala dotazníky, na ktorých bol založený predmetný prieskum, mal znalec, ktorého si najala žalobkyňa,

zodpovedný za tento prieskum, 6. marca 2014 stretnutie so službami Komisie. Následne, ďalší deň, Komisia zaslala návrh rozhodnutia tomuto znalcovi a rokovala s ním o tomto návrhu na stretnutí, ktoré sa konalo 28. marca 2014. Návrh rozhodnutia preskúmaný na stretnutí z 28. marca 2014, ktorý vypracovala Komisia v nadväznosti na opatrenia na zabezpečenie priebehu konania, ktoré nariadil Všeobecný súd (pozri bod 12 vyššie), už obsahoval znenie odôvodnenia 20 napadnutého rozhodnutia.

84 Okrem toho treba konštatovať, že kritické vyjadrenia, ktoré uviedla Komisia, o spôsobe, akým boli zvolené vlastnosti na definovanie výrobkov, ako aj o kontroverzných predpokladoch, sa týkajú časti predmetného prieskumu týkajúcej sa nepriamych otázok. Skutočnosť, že žalobkyňa vo svojej žalobe potvrdila, že Komisia v odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia analyzovala len nepriame otázky, nie však priame otázky, je dodatočným dôkazom umožňujúcim konštatovať, že odôvodnenie Komisie bolo žalobkyni známe.

85 V druhom rade žalobkyňa Komisii vytýka, že nesprávnym spôsobom vyložila test HM a nepredložila znalecké posudky alebo vyšetrovacie správy, ktoré by mohli vyvrátiť jej prieskumy. Podľa žalobkyne, hoci test HM zahŕňa priame a nepriame otázky, Komisia neanalyzovala priame otázky položené zákazníkom zohrávajúcim významnú úlohu. Žalobkyňa tým, že odkázala na prax Komisie, ako aj na oznámenie o definícii trhu, potvrdila, že Komisia bežne používa marketingové štúdie, ktoré jej dávajú k dispozícii dotknuté podniky, ako dôkaz vymedzenia trhu, čo v danom prípade neurobila. Výsledky prieskumu u zákazníkov týkajúce sa jednej priamej otázky preukazujú, že [*dôverné*] % opýtaných podnikov by v prípade minimálneho zvýšenia ceny úplne alebo sčasti nahradilo poštové odosielanie svojich listových zásielok elektronickým odosielaním, a že [*dôverné*] % opýtaných podnikov by pokračovalo v poštovom odosielaní. Tieto výsledky korešpondujú s výsledkami inej štúdie vykonanej v roku 2012 týkajúcej sa Rakúska. Okrem toho podľa údajov žalobkyne, hoci ceny ostávajú rovnaké, [*dôverné*] % opýtaných podnikov má v budúcnosti v úmysle zasielať svoje faktúry elektronicky. Komisia nezohľadnila skutočnosť, že takéto odhodlanie nahradiť poštové služby elektronickými službami v prípade zvýšenia výšky poštovného bolo aj v Spojenom kráľovstve a Nemecku, ako vyplýva z údajov, ktoré zozbierali poštovné regulačné orgány v Spojenom kráľovstve a zo štúdie spoločnosti WIK-Consult s názvom „Nachfrage nach Postdienstleistungen von Geschäftskunden“ (Dopyt po poštových službách zo strany podnikov) z roku 2009 (ďalej len „štúdia WIK 2009“). Pokiaľ ide o výhrady Komisie týkajúce sa nepriamych otázok, žalobkyňa tvrdí, že tieto otázky boli položené s použitím známych prieskumových techník, aby sa hlbšie preskúmala analýza situácie. V súlade s oznámením o definícii trhu mohli byť zahrnuté do prieskumu u zákazníkov všetky výrobky vnímané spotrebiteľom ako zastupiteľné, a teda nemohlo dôjsť k uprednostneniu elektronických komunikačných prostriedkov.

86 Na úvod treba pripomenúť (pozri body 38 až 41 vyššie), že na jednej strane na účely definície relevantného trhu má Komisia k dispozícii širokú mieru voľnej úvahy, ktorá môže byť predmetom iba obmedzenej kontroly zo strany súdu Únie, a že na druhej strane dôkazné bremeno na definovanie relevantného trhu znáša žalobkyňa.

87 Po prvé treba pripomenúť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, Komisia nespochybňuje, že test HM by mohol slúžiť na preskúmanie zastupiteľnosti výrobkov alebo služieb. Komisia totiž uviedla, že uplatnila metódu týkajúcu sa vymedzenia trhu, ktorá je stanovená v oznámení o definícii trhu (pozri bod 33 vyššie). Platí, že test HM je v zásade časťou metódy stanovenej v tomto oznámení. Podľa bodu 15 uvedeného oznámenia spôsob, akým sa vykoná vymedzenie škály výrobkov, ktoré sú spotrebiteľom vnímané ako zastupiteľné, si možno predstaviť ako duševný výkon predpokladajúci mierne, ale trvalé odchýlky relatívnych cien a hodnotiaci možné reakcie zákazníkov. Z bodu 17 tohto oznámenia vyplýva, že sa kladie otázka, či by sa zmluvní zákazníci rozhodli pre ľahko dostupné substitúty alebo pre inde zriadených dodávateľov v prípade mierneho, ale trvalého zvýšenia cien týkajúcich sa zohľadňovaných výrobkov o 5 % až 10 % na dotknutých územiach. Ak je miera substitúcie dostatočná nato, aby zmena ceny neprinášala zisk z dôvodu veľkých strát pri predaji, do relevantného trhu sa začleňujú dodatočné substitúty a oblasti. Podľa bodov 39 až 41 uvedeného oznámenia kvantitatívne testy, ktoré patria do rámca rozličných ekonometrických a štatistických

prístupov (napríklad odhad elasticity dopytu po výrobku, prieskumy na zistenie názoru zákazníkov a konkurentov alebo trhové štúdie oznamované zmluvnými stranami), môžu byť relevantnými prvkami na posúdenie zastupiteľnosti dvoch výrobkov z hľadiska dopytu.

88 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z poznámky pod čiarou 7 rozhodnutia 2005/15 vyplýva, že keď Komisia definuje relevantný trh, zohľadňuje len výrobky ľahko zastupiteľné za zohľadňované výrobky. Ľahko zastupiteľné výrobky sú tie, pre ktoré by sa spotrebitelia rozhodli v prípade mierneho, ale významného zvýšenia ceny zohľadňovaného výrobku, napríklad 5 %. Podľa tejto poznámky pod čiarou toto Komisii umožňuje posúdiť stav hospodárskej súťaže v kontexte relevantného trhu tvoreného všetkými výrobkami, pre ktoré sa ľahko rozhodli spotrebitelia zohľadňovaných výrobkov. Podľa tejto poznámky pod čiarou to však neznamená, že Komisia nezohľadňuje tlaky na konkurenčné správanie dotknutých subjektov vyplývajúce z existencie nedokonalých náhradných výrobkov, teda takých, pre ktoré sa spotrebiteľ nerozhodne v nadväznosti na mierne, ale významné zvýšenie ceny zohľadňovaných výrobkov, napríklad 5 %. Tieto účinky sa zohľadnia, akonáhle sa definuje trh a rozhodujúce trhové podiely.

89 Po druhé, pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej Komisia nepredložila znalecké posudky alebo vyšetrovacie správy, ktoré by mohli vyvrátiť jej prieskumy, stačí pripomenúť, že preukázanie splnenia podmienok stanovených v článku 30 ods. 1 smernice 2004/17 prináleží žiadateľovi a dotknutému členskému štátu (pozri bod 41 vyššie). Komisii teda neprináleží vykonávať svoje vlastné štúdie.

90 Po tretie argumentácia žalobkyne, podľa ktorej Komisia neanalyzovala priame otázky prieskumu, musí byť tiež zamietnutá. Skutočnosť, že v odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že súčasťou prieskumu bol súbor nepriamych otázok a že výslovne uviedla ako príklady len kritické vyjadrenia týkajúce sa koncepcie nepriamych otázok prieskumu, nemôže znamenať, že neanalyzovala priame otázky prieskumu. Na jednej strane totiž výraz „súčasťou prieskumu bol“ nevylučuje, že okrem nepriamych otázok boli súčasťou predmetného prieskumu aj iné otázky, pričom Komisia okrem toho výslovne požiadala znalca povereného žalobkyňou vykonaním tohto prieskumu o dotazníky týkajúce sa tohto prieskumu obsahujúce priame a nepriame otázky. Na druhej strane, keďže znenie odôvodnenia 20 napadnutého rozhodnutia obsahuje kritické vyjadrenia týkajúce sa určitých technických aspektov formy prieskumu ako takej, nie je možné dospieť k záveru, že tieto kritické vyjadrenia sa týkajú len časti týkajúcej sa nepriamych otázok prieskumu.

91 Po štvrté žalobkyňa tvrdí, že Komisia nesprávne posúdila výsledky získané na základe hlavnej priamej otázky položenej v rámci predmetného prieskumu, ktorou sa podnikov pýtali, či by odosielali svoje listové zásielky elektronicky, ak by poštovné za jednu listovú zásielku bolo od 62 do 65,1 centov.

92 Ako už bolo konštatované (pozri bod 79 vyššie), pri odpovedi na túto otázku si podniky museli vybrať zo siedmich rozličných odpovedí, teda, že by nedošlo k zmene, došlo by k úplnej zmene alebo by došlo k zmene týkajúcej sa 10, 20, 30, 50 alebo 75 % všetkých listových zásielok. V odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia sa Komisia obmedzuje na to, že v tejto súvislosti uvádza, že hoci tieto výsledky prieskumu naznačujú, že papierová aj elektronická pošta patria na rovnaký relevantný trh, určité technické aspekty formy prieskumu spochybňujú platnosť výsledkov. Vo svojom vyjadrení k žalobe Komisia spresnila, že skutočnosť, že opýtané podniky museli uviesť, pokiaľ majú v úmysle prejsť z poštového a elektronické doručovanie, minimálne 10 % objemu svojej korešpondencie, mohla viesť k nadhodnoteniu rozsahu náchylnosti vykonať zmenu v prípade nárastu cien. Okrem toho Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe dodala, že celý prieskum vykazuje značné skreslenie, pokiaľ ide o veľkosť opýtaných podnikov, v porovnaní s rozdelením veľkosti podnikov v rakúskej ekonomike.

93 Na druhej strane žalobkyňa v odpovedi na kritické vyjadrenia Komisie, pokiaľ ide o skutočnosť, že voľba minimálnej percentuálnej sadby 10 % objemu korešpondencie mohla viesť k nadhodnoteniu, uvádza, že voľba percentuálnej sadzby v prieskume bola spojená s objemom zásielok, a že tento objem bol spojený s podmienkami trhu. Podľa žalobkyne zákazníci, ktorí si zvolili elektronické odosielanie

listových zásielok, neodosielali elektronicky len jednu listovú zásielku, ale vymedzené percento objemu svojich zásielok. Okrem toho z výsledkov štúdie RKT vyplýva, že [*dôverné*] % opýtaných podnikov odosiela mesačne 100 až 1 000 listových zásielok, vrátane faktúr. 5 % tohto objemu zásielok tak zodpovedá celkovo len 5 až 50 listovým zásielkam za mesiac. Objem zásielok vo výške 10 % teda zodpovedá najmenej 10 až 100 listovým zásielkam a lepšie zodpovedá podmienkam trhu. Okrem toho na základe výsledkov ostatných štúdií a testu HM vykonaných v Spojenom kráľovstve a Nemecku je zjavné, že v prípade zvýšenia cien môže dochádzať k masívnym presunom. Podľa žalobkyne už voľba limitu vo výške 10 % bola opatrným odhadom. Žalobkyňa potvrdzuje, že ak by umožnila voľbu limitu vo výške 5 % pre minimálnu konverziu, náchylnosť prejsť na elektronické doručovanie by bola väčšia. Napokon analýza výsledkov prieskumu nebola vykonaná vo vzťahu k objemu zásielok, ale k počtu opýtaných podnikov. Vo vzťahu k objemu zásielok by bol pokles v prípade hypotetického zvýšenia na 5 % väčší.

94 Táto argumentácia však nepreukazuje, že posúdenie Komisie uvedené v odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého určité technické aspekty formy prieskumu spochybňujú platnosť výsledkov, je nesprávne.

95 Ako totiž tvrdí Komisia, odkaz na počet listových zásielok odosielaných opýtanými podnikmi nepodporuje tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého minimálna percentuálna sadzba 10 % lepšie odzrkadľuje realitu trhu, a to o to viac, že z bodu 3.4.1 štúdie RKT vyplýva, že [*dôverné*] % opýtaných podnikov odosielalo 1 000 alebo viac listových zásielok mesačne, teda [*dôverné*] % 1 000 až 2 499 listových zásielok, [*dôverné*] % 2 500 až 4 999 listových zásielok, [*dôverné*] % 5 000 až 9 999 listových zásielok a [*dôverné*] % viac ako 10 000 listových zásielok. Pokiaľ ide o výsledky štúdií vykonaných v Spojenom kráľovstve a Nemecku, v súlade s tvrdením Komisie, okrem skutočnosti, že tieto štúdie sa netýkajú rakúskeho trhu, a teda na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, nie sú relevantné na účely definovania relevantného trhu, z bodu 3.4.1 štúdie RKT vyplýva, že sa týkali otázky, či predmetné podniky boli každopádne alebo skôr náchylné prejsť na elektronické odosielanie v prípade zvýšenia cien, a teda sa netýkali otázky rozsahu takejto zmeny. Okrem toho, pokiaľ ide o štúdiu vykonanú v Nemecku, teda štúdiu WIK 2009, vyplýva z nej, že výsledok prieskumu vykonaného v rámci tejto štúdie bol vykladaný v tom zmysle, že podniky by v prípade zvýšenia poštovného za listové zásielky skôr zmenili poskytovateľa, než sa ďalej uchyľovali k elektronickému odosielaniu.

96 Keďže žalobkyňa tvrdí, že ak by umožnila zvoliť si limit vo výške 5 % pre minimálnu konverziu, náchylnosť prejsť na elektronické doručovanie by bola väčšia, treba konštatovať, že táto argumentácia nebola nijako podporená, a teda musí byť zamietnutá ako nedôvodná. Okrem toho treba uviesť, že aj za predpokladu, že by bola predmetná argumentácia prípustná, úroveň, ktorú by mohla dosiahnuť táto náchylnosť, nijako nevyplýva zo spisu. To isté platí o tvrdení žalobkyne, podľa ktorého pokles poštového doručovania by bol ešte väčší, ak by analýza výsledkov prieskumu bola vykonaná vo vzťahu k objemu zásielok.

97 Na druhej strane žalobkyňa v odpovedi na kritické vyjadrenia Komisie, pokiaľ ide o skutočnosť, že podľa nej celý prieskum vykazuje značné skreslenie, pokiaľ ide o veľkosť opýtaných podnikov, v porovnaní s rozdelením veľkosti podnikov v rakúskej ekonomike, odpovedá, že opýtané podniky znázorňovali skutočné podmienky trhu a objemy zásielok na trhu doručovania listových zásielok. Zdôrazňuje, že zo štúdie RKT vyplýva, že sú to predovšetkým veľké podniky, ktoré vykonávajú odosielanie korešpondencie, pričom malé podniky majú menšie objemy zásielok. Podľa žalobkyne, ak by sa prieskum vykonal so zohľadnením rozdelenia podľa veľkosti podnikov v ekonomike, malo by to za následok väčšie skreslenie reality trhu. Žalobkyňa má na svojom zozname zákazníkov, ktorí sú podnikateľmi, 5 641 zákazníkov, pričom 160 z nich odoslalo za rok listové zásielky predstavujúce [*dôverné*] % jej celkového objemu zásielok. S ohľadom na skutočné podmienky trhu by bolo správne pýtať sa podnikov, ktoré vytvárajú vhodný objem, a nie tých, ktoré na trhu nezohrávajú žiadnu úlohu. Celkom 57 z 160 kľúčových zákazníkov žalobkyne, ktorí sú podnikateľmi a zúčastnili sa na prieskume, predstavuje odhadovaný objem [*dôverné*] % objemu zásielok všetkých jej zákazníkov, ktorí sú podnikateľmi. Okrem toho žalobkyňa zahrnula do prieskumu malých podnikateľov, ktorí expedujú

menej ako 100 zásielok za mesiac a ktorí dosahujú len časť vo výške [*dôverné*] % objemu zásielok, a to vo výške 8,4 %, pretože ich databáza údajov nezahŕňa poštových odosielateľov, ktorí sami podávajú svoje listové zásielky na pobočke pošty. Prieskum teda celkom zodpovedá podmienkam trhu. Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že sa môže stať, že veľké podniky budú skôr náchylné prejsť na elektronické odosielanie. Podľa nej každopádne, aj keď na elektronické odosielanie prejde len malý počet jej veľkých zákazníkov, ktorí sú podnikateľmi, uvedené by mohlo spôsobiť náklady na infraštruktúru siete, ktoré potenciálne budú prenesené na zvyšných odosielateľov, čo by mohlo viesť týchto odosielateľov k tomu, že sami prejdú na elektronické doručovanie.

98 Táto argumentácia nepreukazuje, že posúdenie Komisie uvedené v odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého určité technické aspekty formy prieskumu spochybňujú platnosť výsledkov, je nesprávne.

99 Vzhľadom na to, že žalobkyňa má na trhu poštových služieb týkajúcich sa vnútroštátnych adresovaných listových zásielok B2X trhový podiel [*dôverné*] %, čo je nesporné, treba konštatovať, že takmer všetky rakúske podniky sú zákazníkmi žalobkyne. Ako tvrdí Komisia, keďže žalobkyňa sama považuje za možné, že podniky určitej veľkosti sú viac náchylné prejsť na elektronickú substitúciu, skutočnosť, že prieskum sa týka veľkých podnikov, zahŕňa riziko, že vhodným spôsobom neodzrkadľuje želania malých a stredných zákazníckych podnikov. V tejto súvislosti, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého aj keď na elektronické odosielanie prejde len malý počet jej veľkých zákazníkov, ktorí sú podnikateľmi, uvedené by mohlo spôsobiť náklady na infraštruktúru siete, ktoré potenciálne budú prenesené na zvyšných odosielateľov, treba ho zamietnuť ako nepodložené. Žalobkyňa totiž sama uvádza, že jej ceny sú prísne regulované, a že v dôsledku toho je zvýšenie cien možné len so súhlasom regulačného orgánu.

100 Okrem toho, ako tvrdí Komisia, aj za predpokladu, že je objem odosielanej korešpondencie opýtaných podnikov dobrým kritériom, sa nezdá, že prieskum vykonaný na opýtaných podnikoch zohľadnil vzťahy veľkosti. Z rakúskych štatistík vypracovaných Komisiou totiž vyplýva, že v Rakúsku bolo v roku 2011 približne 311 000 podnikov. Ako už bolo konštatované (pozri bod 99 vyššie), takmer všetky tieto podniky boli zákazníkmi žalobkyne. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobkyňa nemôže, bez toho, aby v tejto súvislosti predložila vysvetlenie, tvrdiť, že zohľadnenie 5 641 zákazníkov zapísaných do jej zoznamu zabezpečuje reprezentatívny výber opýtaných podnikov v porovnaní s objemom odosielanej korešpondencie. Naproti tomu výber len podnikov zapísaných do zoznamu zákazníkov žalobkyne, ktorí sú podnikateľmi, môže priznať väčšiu váhu podnikom s veľkým objemom odosielanej korešpondencie, pretože je možné myslieť si, že podniky s malým objemom odosielanej korešpondencie majú menší záujem byť zapísané do uvedeného zoznamu. Okrem toho, zatiaľ čo z bodu 3.4.1 štúdie RKT vyplýva, že [*dôverné*] % opýtaných podnikov má objem korešpondencie väčší ako 10 000 zásielok za mesiac, žalobkyňa vo svojej replike uviedla, že len [*dôverné*] % z jej 5 641 zákazníkov má takýto objem. Okrem toho v prieskume boli značne uprednostňované veľké podniky spomedzi 451 opýtaných podnikov, keďže podľa žalobkyne sa na prieskume zúčastnilo 57 zo 160 veľkých podnikov z jej zoznamu zákazníkov a zo zostávajúcich 5 481 podnikov sa zúčastnilo len 394. Komisia tvrdí, že žalobkyňa nepreukázala ani to, že malé podniky, ktoré expedovali menej než 100 listových zásielok mesačne, boli v prieskume nadmerne zastúpené, na rozdiel od toho, čo tvrdila. Zatiaľ čo totiž podľa žalobkyne [*dôverné*] % z 5 461 zákazníkov z jej zoznamu boli malé podniky, v predmetnom prieskume tento segment reprezentovalo len [*dôverné*] % opýtaných podnikov.

101 Keď žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že výsledky testu HM korešpondujú s výsledkami inej štúdie vykonanej v roku 2012 týkajúcej sa Rakúska, pričom túto skutočnosť nie je možné preukázať, keďže táto štúdia sa nepredložila, táto argumentácia musí byť zamietnutá ako nedôvodná.

102 Po piate žalobkyňa tvrdí, že z prieskumu vyplýva, že [*dôverné*] % jej zákazníkov plánuje v budúcnosti nahradiť poštové doručovanie svojich listových zásielok elektronickým doručovaním, aj keď ceny ostatnú rovnaké. Túto argumentáciu treba zamietnuť. Treba totiž uviesť, že takýto koniec koncov veľmi všeobecný výsledok je postihnutý rovnakými technickými nedostatkami ako nedostatky postihujúce výsledky získané v odpovedi na hlavnú priamu otázku týkajúcu sa testu HM.

103 Po šieste žalobkyňa tvrdí, že nepriame otázky boli položené s použitím známych prieskumových techník, aby sa hlbšie preskúmala analýza situácie. V súlade s oznámením o definícii trhu mohli byť zahrnuté do prieskumu u zákazníkov všetky výrobky vnímané spotrebiteľom ako zastupiteľné, a teda nemohlo dôjsť k uprednostneniu elektronických komunikačných prostriedkov.

104 Ako sa už konštatovalo (pozri bod 79 vyššie), zo spisu vyplýva, že prieskum obsahujúci test HM zahŕňal aj nepriame otázky. Týmito otázkami, ktoré sa priamo netýkali reakcie na výšku ceny, sa podniky mali rozhodnúť medzi dvoma rozličnými službami definovanými súborom vlastností, ktoré by si vybrali. V odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia Komisia v tejto súvislosti uviedla, že hoci tieto výsledky predmetného prieskumu naznačujú, že papierová aj elektronická pošta patria na rovnaký relevantný trh, určité technické aspekty formy prieskumu spochybňujú platnosť výsledkov. Podľa nej napríklad súbor vlastností na definovanie výrobkov sa zvolí tak, že by mohol viesť k určitému uprednostneniu elektronických komunikačných prostriedkov. Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe spresnila, že nepriame otázky položené zákazníkom boli zostavené vo forme „balíkov“ obsahujúcich okrem voľby medzi elektronickým a poštovým doručovaním subjektívne aspekty dovolávajúce sa posúdenia týkajúceho sa napríklad ochrany životného prostredia, zákonných požiadaviek alebo bezpečnosti. Tento spôsob otázok v sebe zahŕňa riziko, že v skutočnosti sú opýtané podniky nútené vyjadriť danú preferenciu. Okrem toho je zjavné, že celý súbor týchto posudzovaných prvkov bol formulovaný tak, aby uprednostňoval elektronické doručovanie.

105 Žalobkyňa spochybňuje tieto výhrady a uvádza, že viaceré štúdie uvedené v bode 2.3.2 štúdie RKT preukazujú, že odosielatelia okrem ceny pri prijímaní rozhodnutia zohľadňujú ďalšie preferencie. Na základe výsledkov týchto štúdií predstavujú empiricky preukázané preferencie úvahy spojené so životným prostredím, bezpečnosťou a zákonnými požiadavkami. Je v súlade so zvyčajnou vedecky uznanou metódou začleniť tieto preferencie do prieskumu. Podľa žalobkyne rozličné preferencie odosielateľa boli v prieskume zohľadnené vyvážane.

106 Táto argumentácia nepreukazuje, že posúdenie Komisie týkajúce sa technických aspektov spôsobu prieskumu je nesprávne. Nezdá sa, že Komisia sa dopustila chýb, keď sa domnievala, že zostavenie nepriamych otázok vo forme „balíkov“ obsahujúcich okrem voľby medzi elektronickým a poštovým doručovaním subjektívne aspekty dovolávajúce sa posúdenia, mohlo sfalšovať výsledky prieskumu. Ako totiž tvrdí Komisia, zohľadnenie takýchto subjektívnych aspektov mohlo opýtaným podnikom zabrániť vo vyjadrení svojej skutočnej preferencie v prospech elektronického alebo poštového doručovania. Hoci je pravda, že ostatné štúdie uvedené v bode 2.3.2 štúdie RKT medzi aspektmi v prospech elektronického doručovania uviedli aj ostatné preferencie podnikov, nič to nemení na tom, že zo štúdie RKT nevyplýva, že tieto rozličné preferencie už boli použité rovnakým spôsobom v príslušnej ekonomickej literatúre uplatňujúcej preferenčnú analytickú techniku, ako to Komisia konštatovala v odôvodnení 20 napadnutého rozhodnutia. Žalobkyňa sa navyše obmedzila na tvrdenie, že tieto rozličné preferencie boli v štúdii RKT zohľadnené vyvážene, pričom nijako nepreukázala, že to tak naozaj bolo.

107 Prvá výhrada sa teda musí zamietnuť.

– O druhej výhrade založenej na nesprávnom výklade údajov týkajúcich sa vývoja množstiev a cien vyplývajúcich zo šokovej analýzy

108 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia v odôvodnení 21 napadnutého rozhodnutia nesprávne konštatovala, že údaje týkajúce sa vývoja množstiev a cien vyplývajúce zo šokovej analýzy, ktoré poskytla žalobkyňa, neumožňujú potvrdiť, že elektronické doručovanie a poštové doručovanie sú skutočne vzájomne zastupiteľné. Šoková analýza bola analýzou poklesu dopytu v nadväznosti na „šok“, ktorý vznikol zvýšením cien zo strany žalobkyne, ku ktorému došlo v máji 2011, ktorý povolil regulačný orgán. Podľa žalobkyne elasticita dopytu vo výške [*dôverné*] % v prípade zvýšenia cien o 5 %, ktoré vyplýva z testu HM, je rovnakého rozsahu ako elasticita spôsobená zvýšením cien, ku ktorému došlo v máji 2011, ktorý bol [*dôverné*] % alebo [*dôverné*] % v závislosti od poskytovania vybranej služby.

109 Komisia v odôvodnení 21 napadnutého rozhodnutia uvádza:

„Žiadateľ takisto predložil grafy vývoja množstiev a cien, ktoré poukazujú na oveľa menšiu citlivosť množstiev na ceny než vyplýva z prieskumu. S cieľom objasniť tento zjavný rozpor bol žiadateľ požiadaný, aby predložil skutočné údaje použité na vyhotovenie grafov a vyčíslenie citlivosti dopytu. Citlivosť dopytu, ktorú vypočítal žiadateľ na základe skutočných údajov sa pohybovala v rozpätí od [*dôverné*]% do [*dôverné*]%, v závislosti od použitej techniky. Žiadateľ však na dosiahnutie týchto výsledkov nepoužil štandardnú ekonometrickú analýzu. Z predbežných výsledkov nezávislej analýzy, ktorú realizovali naše útvary na základe rovnakého súboru údajov a štandardných ekonometrických techník pre odhad dopytu uvedené v ekonomickej literatúre, vyplýva, že citlivosť množstiev na zmenu ceny môže byť nízka, a to až na úrovni 3,1%.“

110 V poznámke pod čiarou vloženej do štvrtej vety odôvodnenia 21 napadnutého rozhodnutia sa uvádza:

„V analýze dopytu sa cena zvyčajne považuje za endogénnu premennú. Túto endogénnosť je potrebné kontrolovať, aby bolo možné považovať súvisiacu citlivosť množstiev na ceny za nezaujatý odhad elasticity. Žiadateľ nevykonal tento druh kontroly endogénnosti a dostatočne neodôvodnil exogénnosť cien a bez odôvodnenia predpokladal, že ceny sú exogénne.“

111 Konkrétnejšie žalobkyňa tvrdí, že Komisia používa aj šokové analýzy ako dôkaz vymedzenia trhov. Podľa žalobkyne neexistuje zjavne protirečenie, pokiaľ ide o výsledky prieskumu vedeného v rámci štúdie RKT. V šokovej analýze vykonala z dôvodov praktického poriadku a technických úvah spojených s daňou z obratu rozlíšenie medzi štandardnými listovými zásielkami podanými vo veľkej pobočke, ktoré spadajú pod povinnosť univerzálnej služby, a listovými zásielkami priamo podanými v triediacom centre, ktoré nespadajú pod povinnosť univerzálnej služby, ale podliehajú DPH. Za máj 2011 vypočítala elasticitu dopytu [*dôverné*] % v prípade zvýšenia cien o 1 %, pokiaľ ide o štandardné listové zásielky nepodliehajúce povinnosti univerzálnej služby, a [*dôverné*] %, pokiaľ ide o listové zásielky podliehajúce povinnosti univerzálnej služby. Zvýšenie cien stanovené na 5 % v rámci testu HM vedie k zníženiu dopytu po štandardných listových zásielkach o [*dôverné*] % a [*dôverné*] %. Výsledky testu HM, ktoré mali dokázať elasticitu dopytu [*dôverné*] %, sú teda presvedčivé. Podľa žalobkyne bola šoková analýza potvrdená dvoma kontrolami pravdepodobnosti, teda jednoduchou ekonometrickou analýzou a doplňujúcou ekonometrickou analýzou. Napokon žalobkyňa tvrdí, že ekonometrické analýzy, ktoré Komisia vykonala na základe údajov, ktoré predložila, neboli vhodné ani dostatočné na vyvrátenie spoľahlivého a zrozumiteľného charakteru jej analýz. Zatiaľ čo výsledok prvej analýzy Komisie dosiahol rovnakú hodnotu ako elasticity dopytu merané žalobkyňou, teda [*dôverné*] %, druhá analýza bola nesprávna pre použitie premenných bez väzieb a rozličných údajov periodicity.

112 Táto argumentácia nepreukazuje, že posúdenie Komisie je postihnuté zjavne nesprávnym posúdením.

113 V prvom rade totiž, pokiaľ ide o argumentáciu, že Komisia používa aj šokové analýzy ako dôkaz vymedzenia trhov, treba konštatovať, že Komisia nespochybnila užitočnosť takej analýzy na definovanie relevantného trhu. Komisia uviedla, že uplatnila metódu týkajúcu sa vymedzenia trhu,

ktorá je stanovená v oznámení o definícii trhu (pozri bod 33 vyššie). Podľa bodu 38 tohto oznámenia jeden z prvkov, ktoré Komisia považuje za relevantný na posúdenie zastupiteľnosti dvoch výrobkov na úrovni dopytu, predstavuje dôkaz substitúcie v nedávnej minulosti. Podľa tohto bodu je možné v niektorých prípadoch vyvodiť dôkazy z informácií o udalostiach alebo šokov, ktoré sa udiali nedávno na trhu a ktoré ponúkajú skutočné príklady substitúcie dvoch výrobkov. Uvedený bod uvádza, že ak je takáto informácia k dispozícii, je vo všeobecnosti podstatná na definovanie trhu. Podľa bodu 38 oznámenia o definícii trhu, ak sa už v minulosti zmenili relatívne ceny (inak všetky veci ostali rovnaké), reakcie v zmysle požadovaných množstiev budú rozhodujúce na preukázanie existencie zastupiteľnosti.

114 V druhom rade, pokiaľ ide o argumentáciu, že Komisia nesprávne konštatovala, že existuje zjavný rozpor medzi výsledkami prieskumu vedeného žalobkyňou a výsledkami šokovej analýzy, ktorú vykonala žalobkyňa, z dôvodu, že grafy vývoja množstiev a cien použité v rámci šokovej analýzy poukazujú na oveľa menšiu citlivosť množstiev na ceny než vyplýva z predmetnej analýzy prieskumu, tiež musí byť zamietnutá.

115 Ako totiž tvrdí Komisia, z grafov, ktoré jej predložila žalobkyňa, vyplýva, že dopyt začal klesať v apríli 2011, teda pred tým, ako žalobkyňa v máji 2011 zvýšila ceny. Hoci je pravda, že ponuka klesala aj v máji 2011, nič to nemení na tom, že nie je možné vylúčiť, že pokles v apríli, ktorý zapríčinili mimoriadne dôvody, teda, podľa žalobkyne, rozdiely medzi niektorými jej veľkými zákazníkmi, takisto určitým spôsobom prispel k poklesu v máji 2011, takže Komisia sa mohla správne domnievať, že citlivosť množstiev na ceny bola oveľa menšia než vyplýva z predmetnej analýzy prieskumu.

116 Naproti tomu, keďže Komisia tvrdí, že žalobkyňa mala zohľadniť len máj 2011, a nie obdobie od apríla do júna 2011, z dôvodu, že analyzované zvýšenie cien začalo platiť 1. mája 2011, jej argumentáciu nie je možné prijať. Hoci totiž z reklamných podkladov žalobkyne z februára 2011 predložených Komisiou vyplýva, že zvýšenie cien, ku ktorému došlo 1. mája 2011, bolo verejnosti známe dávno predtým, treba uviesť, že táto skutočnosť nemôže spochybniť tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého jej zákazníci reagovali na zvýšenie cien rozličným spôsobom.

117 V treťom rade žalobkyňa tvrdí, že na podporu výsledkov šokovej analýzy pristúpila k dvom kontrolám pravdepodobnosti, a to k jednoduchej ekonometrickej analýze a doplňujúcej ekonometrickej analýze. Podľa nej jednoduchá ekonometrická analýza údajov vo forme analýzy poklesu podporuje elasticity dopytu vypočítané podľa štandardného vzorca. V tejto analýze boli kontrolované sezónne účinky, ktoré mohli byť zaznamenané v poštovom odvetví, prostredníctvom zamlčanej premennej. Z tejto analýzy vyplýva elasticita vo výške [*dôverné*] % pri zvýšení cien o 5 %. Výsledkom doplňujúcej ekonometrickej analýzy bola elasticita vo výške [*dôverné*] % pri zvýšení cien o 5 %. Na doplnenie žalobkyňa predložila Komisii hodnotenie štandardnej náuky týkajúcej sa elasticít dopytu v poštovom odvetví, ktoré potvrdzuje aj elasticity, ktoré namerala žalobkyňa v prípade zvýšenia cien o 1 %. Podľa žalobkyne Komisia len kritizovala doplňujúcu ekonometrickú analýzu z dôvodu, že nepredstavuje štandardnú ekonometrickú analýzu. V tejto analýze žalobkyňa vykonala analýzu poklesu s použitím objemu listových zásielok ako závislej vysvetľovanej premennej a ceny listových zásielok ako nezávislej vysvetľujúcej premennej. V takom prípade ide o endogénnosť, pretože vysvetľujúca premenná vplýva na vysvetľovanú premennú. Každopádne, na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, vo vedeckých štúdiách poštového odvetvia je problém známy ako endogénnosť uznaný. Platí predpoklad, že ceny listových zásielok sú exogénne, čo potvrdzujú analýzy, ktoré vyhotovila žalobkyňa. Doplňujúcu ekonometrickú analýzu potvrdzuje skutočnosť, že vedie k rovnakým výsledkom ako ostatné analýzy žalobkyne, medzi nimi aj jednoduchá ekonometrická analýza, ktorá podľa žalobkyne nie je postihnutá problémom endogénnosti, pretože nezahŕňa cenu ako vysvetľujúcu premennú. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, sa teda použitie štandardnej ekonometrickej analýzy nevyžadovalo.

118 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého Komisia kritizovala len doplňujúcu ekonometrickú analýzu z dôvodu, že nepredstavuje štandardnú ekonometrickú analýzu, nie však jednoduchú ekonometrickú analýzu, treba konštatovať, že z odôvodnenia 21 napadnutého rozhodnutia nevyplýva,

že kritické vyjadrenia formulované Komisiou týkajúce sa neexistencie štandardnej ekonometrickej analýzy sa týkali len doplňujúcej ekonometrickej analýzy, ktorú vykonala žalobkyňa. V uvedenom odôvodnení sa totiž konštatuje, že napriek tomu, že citlivosť dopytu, ktorú vypočítala žalobkyňa na základe skutočných údajov, sa pohybovala v rozpätí od [*dôverné*] % a [*dôverné*] %, v závislosti od použitej techniky, žalobkyňa každopádne nepoužila štandardnú ekonometrickú analýzu na získanie týchto výsledkov, pričom Komisia nijako nerozlišuje medzi jednoduchou ekonometrickou analýzou a doplňujúcou ekonometrickou analýzou, ktoré vykonala žalobkyňa. Skôr z poznámky pod čiarou vloženej do štvrtej vety odôvodnenia 21 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 110 vyššie) vyplýva, že Komisia zamietla dve ekonometrické analýzy žalobkyne z dôvodu, že žalobkyňa nezohľadnila otázku endogénnosti cien a dostatočne nepreukázala, že ceny sú endogénne.

119 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého jednoduchá ekonometrická analýza nie je postihnutá problémom endogénnosti cien, pretože nezahŕňa cenu ako vysvetľujúcu premennú, a teda je každopádne platnou analýzou, treba konštatovať, ako to tvrdí Komisia, že touto analýzou chcela žalobkyňa preukázať citlivosť ponuky na ceny resp. reakciu z hľadiska množstva na šok spôsobený zvýšením cien z 1. mája 2011. Z tejto analýzy totiž vyplýva, že podľa žalobkyne modelovanie ponuky poštovej korešpondencie prostredníctvom ekonometrie umožňuje kvantifikovať zníženie ponuky spôsobenej zvýšením cien izolovaním tohto účinku od ostatných faktorov. Táto analýza obsahuje aj výsledok týkajúci sa poklesu objemu spôsobeného zvýšením cien. Ako to uviedla žalobkyňa na pojednávaní, údaje zohľadnené v rámci jednoduchej ekonometrickej analýzy odkazujú presne na obdobie dotknuté zvýšením cien, ku ktorému došlo 1. mája 2011. Jednoduchá ekonometrická analýza žalobkyne mala v dôsledku toho obsahovať faktor „cena“.

120 Po tretie, keďže žalobkyňa tvrdí, že vo vedeckých štúdiách poštového odvetvia je problém známy ako endogénnosť uznaný, a že platí predpoklad, že ceny listových zásielok sú exogénne, obmedzuje sa na odkaz na štúdiu považovanú za podporujúcu túto tézu, pričom ju však nepredkladá. V tejto súvislosti treba uviesť, že Komisia predložila predmetnú štúdiu, ktorá sa venuje elasticite cien na poštovom trhu v Spojených štátoch. Ako tvrdí Komisia, vzhľadom na celkom odlišný právny kontext nemôžu byť výsledky tejto štúdie použiteľné na rakúsky trh. Okrem toho z tejto štúdie vyplýva, že aj pre americký poštový trh sa považuje predpoklad exogénnosti cien za nesprávny.

121 Takisto, pokiaľ ide o to, že žalobkyňa tvrdí, že predložila Komisii hodnotenie štandardnej náuky týkajúcej sa elasticít dopytu v poštovom odvetví, ktoré potvrdzuje aj elasticity, ktoré namerala žalobkyňa v prípade zvýšenia cien o 1 %, pričom sa obmedzuje na to, že odkazuje na zoznam vedeckých štúdií, avšak ich nepredkladá, žalobkyňa nijako nepreukázala, že Komisia nesprávne zamietla jej ekonometrické analýzy. Okrem toho treba konštatovať, že žiadna z týchto vedeckých štúdií sa netýka rakúskeho trhu.

122 Žalobkyňa tiež tvrdí, že výsledky jej analýz poklesu môžu byť hodnotené dvoma kritériami kvality. Prvým kritériom je test t. Podľa žalobkyne, ak je výsledok testu t, teda limit p (pravdepodobnosť) nižší ako 0,05 alebo 5 %, premenná sa považuje za štatisticky významnú. V predmetnom prípade všetky hodnoty p z dvoch analýz žalobkyne sú nižšie ako 0,05. Druhým kritériom kvality je determinačný koeficient R^2. Tento posledný uvedený koeficient indikuje percentuálny podiel fluktuácie vo vysvetľovanej premennej, ktorú možno vysvetliť regresnou rovnicou, a teda vysvetľujúcimi premennými. Čím viac sa R^2 blíži k hodnote 1, o to je väčšia výpovedná hodnota skúmaného vplývajúceho faktora. Čím je výpovedná hodnota vplývajúceho faktora väčšia, tým lepšia je regresia. Podľa žalobkyne sú limity vyššie ako 0,2 prijateľné, limity vyššie ako 0,4 sú dobrými odhadmi a limity vyššie ako 0,5 predstavujú veľmi dobré posúdenie regresie. Žalobkyňa uvádza, že v predmetnom prípade jej dve analýzy dosahujú výborné limity, a to jednoduchá ekonometrická analýza limit 0,92 a doplňujúca ekonometrická analýza limit 0,88.

123 V tejto súvislosti treba konštatovať, že v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom na pojednávaní žalobkyňa uviedla, že hodnoty p a limity R^2 nemôžu vyriešiť problém endogénnosti. Ani test t, ani koeficient R^2 neposkytujú informácie o príčinnej súvislosti medzi rôznymi faktormi používanými v regresných analýzach a kvantitatívnym rozdielom, ktorý predstavuje práve hlavnú otázku analýzy elasticity dopytu.

124 V štvrtom rade žalobkyňa tvrdí, že výsledky dvoch ekonometrických analýz vykonaných Komisiou na základe údajov, ktoré jej poskytla, sú nesprávne. Komisia podľa žalobkyne neuviedla dôvody, pre ktoré použila zvolené premenné. Okrem toho sa tieto regresné analýzy týkali len obdobia siahajúceho do roku 2012 a Komisia použila odlišné obdobia pozorovaní a periodicity, čo nezodpovedalo žiadnej štandardnej ekonometrickej analýze. Pokiaľ ide o prvú analýzu poklesu Komisie, žalobkyňa tvrdí, že cena listov vysvetľuje objem listovej služby, tak ako v jej doplňujúcej ekonometrickej analýze. Prvá analýza poklesu preukazuje takisto, že objem listovej služby poklesol o 10,15 %, čo je výsledok porovnateľný s výsledkami predloženými žalobkyňou. Pokiaľ ide o druhú analýzu poklesu Komisie, Komisia vykonala odhad inštrumentálnych premenných. Nahradila tak premennú „poštovné“, ako aj premennú „vysokorýchlostné pevné linky/linky predplatiteľov a propagácia“ za dve premenné, a to „zmena hrubého domáceho produktu (HDP)“ a „cena elektriny pre priemyselných zákazníkov“. Podľa žalobkyne nato, aby mohla premenná „poštovné“ byť inštrumentálnou, musí mať štatistickú spojitosť s premennou „cena elektriny pre priemyselných zákazníkov“, čo tak však nie je. Táto neexistencia dlhodobej spojitosti bola potvrdená štandardnými testami kointegrácie.

125 Táto argumentácia nepreukazuje, že by bolo nesprávne konštatovanie Komisie uvedené v odôvodnení 22 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého žiadny spoľahlivý a nezvratný dôkaz neumožňuje potvrdiť, že elektronické doručovanie a poštové doručovanie sú skutočne vzájomne zastupiteľné. Treba totiž pripomenúť, že dôkazné bremeno týkajúce sa toho, či podmienky stanovené v článku 30 ods. 1 smernice 2004/17 boli splnené, prináleží žiadateľovi a dotknutému členskému štátu, pričom Komisia má len obmedzené právomoci (pozri bod 41 vyššie). Z toho vyplýva, že v predmetnom prípade Komisia nebola povinná vykonať svoje vlastné analýzy.

126 V každom prípade treba uviesť, že z poslednej vety odôvodnenia 21 napadnutého rozhodnutia (pozri bod 109 vyššie) výslovne vyplýva, že analýza vykonaná službami Komisie poskytla len predbežné výsledky. V liste zo 4. apríla 2014 žalobkyni Komisia v tejto súvislosti uviedla, že jej analýza sa nemá považovať za konečnú analýzu poštového trhu v Rakúsku a že presnejšie metódy alebo lepšie údaje by mohli viesť k odlišným výsledkom. Z toho vyplýva, že konštatovania týkajúce sa analýzy vykonanej službami Komisie, uvedené v poslednej vete odôvodnenia 21 napadnutého rozhodnutia, predstavujú doplňujúce dôvody k tým, ktoré boli uvedené vo zvyšku tohto odôvodnenia. V dôsledku toho, aj keby táto analýza bola chybná, táto skutočnosť nemôže znamenať, že v napadnutom rozhodnutí došlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu.

127 Pokiaľ ide o to, že žalobkyňa tvrdila na pojednávaní, že Komisia porušila jej právo byť vypočutý tým, že jej neposkytla prístup k jej údajom a ekonometrickým výpočtom pred prijatím napadnutého rozhodnutia, treba uviesť, že táto argumentácia je neprípustná, pretože podľa článku 48 ods. 2 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, ktorý zodpovedá článku 84 ods. 1 rokovacieho poriadku, predkladanie nových dôkazov v priebehu konania je zakázané, iba žeby boli tieto dôkazy založené na skutkových alebo právnych okolnostiach, ktoré sa zistili počas konania, čo však tak v predmetnom prípade nie je. V každom prípade takáto argumentácia je takisto nedôvodná, lebo z listu znalca stanoveného žalobkyňou, adresovaného Komisii, z 1. apríla 2014 vyplýva, že hoci Komisia neposkytla prístup k všetkým svojim údajom, poskytla tomuto znalcovi možnosť diskutovať o jej ekonometrickej analýze.

128 Druhá výhrada, a v dôsledku toho tretia časť, musia byť teda zamietnuté.

O štvrtej časti založenej na nedostatku odôvodnenia týkajúceho sa možnosti prenesenia zvýšenia nákladov na zákazníkov

129 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je postihnuté nedostatkom odôvodnenia, týkajúcim sa konštatovania uvedeného v jeho odôvodnení 24, podľa ktorého by mohla preniesť zvýšenie nákladov na svojich zákazníkov. Podľa nej sú jej ceny striktne regulované a predložila vyčerpávajúce dokumenty preukazujúce, že v prípade zvýšenia cien by sa jej zákazníci obrátili k alternatívnej doručovacej službe. Vzhľadom na dynamiku trhu záver Komisie, podľa ktorého mala dominantné postavenie, nemá žiadny základ a nie je ani dostatočne odôvodnený. Okrem toho, podľa ankety spokojnosti z roku 2013, [*dôverné*] % jej veľkých opýtaných zákazníkov uviedlo substitúciu elektronickými prostriedkami ako dôvod zníženia ich objemu pošty doručovanej žalobkyňou. Podľa žalobkyne Komisia nepredložila žiadny dôkaz preukazujúci, že na rozdiel od výsledkov, ktoré prezentovala, celkové zníženie veľkosti trhu poštových služieb nesúviselo s rastom substitúcie elektronickými prostriedkami. Podľa nej, hoci Komisia plánuje posilnenie komunikácií a zásielok bez papiera namiesto poštového odosielania, popiera akúkoľvek koreláciu medzi prepadom posielania listov poštou a nárastom elektronických zásielok.

130 Treba uviesť, že v odôvodnení 24 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla toto:

„Rakúska pošta by bola schopná preniesť zvýšenie nákladov na zákazníkov, ktorí vzhľadom na to, že uprednostňujú poštové doručovanie, by nemali inú možnosť než akceptovať zvýšenie ceny. Z rovnakého dôvodu jednoznačne dominantné postavenie Rakúskej pošty nezaručuje, že potenciálne zníženie nákladov prejde na spotrebiteľov.“

131 V poznámke pod čiarou vloženej do prvej vety odôvodnenia 24 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že k zvýšeniu sadzby došlo v máji 2011, potom ako príslušné vnútroštátne orgány schválili žiadosť žalobkyne.

132 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorú treba odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, keďže táto posledná uvedená otázka sa týka materiálnej zákonnosti sporného aktu (pozri rozsudok z 22. marca 2001, Francúzsko/Komisia, C-17/99, Zb., EU:C:2001:178, bod 35 a citovanú judikatúru). Z argumentácie žalobkyne vyplýva, že žalobkyňa v podstate namieta v rámci tejto časti jednak, že došlo k porušeniu podstatnej formálnej náležitosti a jednak, že odôvodnenie nie je dôvodné.

133 V prvom rade, pokiaľ ide o údajné porušenie povinnosti odôvodnenia, treba uviesť, že konštatovania Komisie uvedené v odôvodnení 24 napadnutého rozhodnutia spĺňajú požiadavky povinnosti odôvodnenia, tak ako sú stanovené v bodoch 20 a 46 vyššie. Na jednej strane totiž, pokiaľ ide o konštatovanie podľa ktorého žalobkyňa mohla preniesť zvýšenie nákladov na zákazníkov, ktorí vzhľadom na to, že uprednostňujú poštové doručovanie, by nemali inú možnosť než akceptovať zvýšenie ceny, z poznámky pod čiarou, vloženej do prvej vety odôvodnenia 24 napadnutého rozhodnutia, ktorá odkazuje na zvýšenie cien, ktoré nastalo v máji 2011 na žiadosť žalobkyne, vyplýva, že Komisia sa domnievala, že takéto prenesenie je možné, aj keď sa zohľadní to, že zvýšenie cien musí byť schválené príslušnými vnútroštátnymi orgánmi. Na druhej strane, pokiaľ ide o odôvodnenie týkajúce sa konštatovania, podľa ktorého má žalobkyňa dominantné postavenie na rakúskom trhu, treba konštatovať, že v odôvodnení 23 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, odkazujúc na list žalobkyne z 2. decembra 2013, podľa ktorého Komisia odhadla na [*dôverné*] % jej podiel na trhu vnútroštátnej obchodnej pošty, že žalobkyňa mala veľkú väčšinu trhu papierových listových zásielok.

134 V druhom rade, pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne spochybňujúcu dôvodnosť konštatovaní uvedených v odôvodnení 24 napadnutého rozhodnutia, ani túto nemožno uznať. Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého žalobkyňa predložila vyčerpávajúce dokumenty preukazujúce, že v prípade zvýšenia cien sa jej zákazníci obrátia na alternatívne doručovanie, treba totiž konštatovať, že jednak žalobkyňa neodkazuje na žiadny konkrétny dôkaz na podporu svojho tvrdenia a jednak, že

argumentácia žalobkyne týkajúca sa testu HM a prezentácie grafov vývoja množstiev a cien už bola zamietnutá v rámci skúmania tretej časti tohto žalobného dôvodu. Po druhé, pokiaľ ide o argument, podľa ktorého vzhľadom na dynamiku trhu záver Komisie, podľa ktorého žalobkyňa mala dominantné postavenie, bol nesprávny, zo skúmania druhej časti tohto žalobného dôvodu vyplýva, že Komisia sa nedopustila nesprávneho posúdenia, keď konštatovala v odôvodneniach 18 a 19 napadnutého rozhodnutia prekážky zastupiteľnosti elektronickej a poštovej fakturácie, ako aj situáciu na trhu. Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie, že podľa ankety spokojnosti z roku 2013 [*dôverné*] % opýtaných veľkých zákazníkov žalobkyne uviedlo substitúciu elektronickými prostriedkami ako dôvod zníženia svojho objemu listových zásielok doručovaných žalobkyňou, treba uviesť, že žalobkyni sa tým, že sa obmedzila na uvedenie výsledku tejto ankety spokojnosti, nepodarilo vôbec preukázať, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že elektronické doručovanie a poštové doručovanie nie sú v skutočnosti zastupiteľné. Po štvrté, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že Komisia nepredložila žiadny dôkaz, už bolo pripomenuté, že dôkazné bremeno týkajúce sa toho, že podmienky stanovené v článku 30 ods. 1 smernice 2004/17 sú splnené, prináleží žiadateľovi a dotknutému členskému štátu, pričom Komisia má len obmedzené právomoci (pozri bod 41 vyššie). Po piate, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, Komisia nijako nepoprela existenciu korelácie medzi znížením objemu listov posielaných poštou a nárastom elektronických zásielok. Komisia totiž v odôvodnení 26 napadnutého rozhodnutia uviedla, že hoci jedným z hlavných účinkov zvýšeného používania elektronických komunikačných prostriedkov je zníženie celkovej veľkosti trhu s listovými zásielkami, nie je možné dospieť k záveru, že elektronická komunikácia zaviedla na trh s poštovým doručovaním priamu hospodársku súťaž.

135 Z toho vyplýva, že štvrtú časť tohto žalobného dôvodu, ako aj tento žalobný dôvod ako celok, treba zamietnuť.

136 Pokiaľ ide o žiadosť o vypočutie autora štúdie RKT a šokovej analýzy (pozri bod 43 vyššie) ako svedka, vzhľadom na vyššie uvedené, na základe dokumentov v spise a z dôvodu odpovedí na otázky položené Všeobecným súdom na pojednávaní, Všeobecný súd dospel k záveru, že mu je vec dostatočne jasná a rozumie teda všetkým dotknutým ekonomickým otázkam tak, aby mohol rozhodnúť, či posúdenie Komisie bolo postihnuté zjavne nesprávnym posúdením. V dôsledku toho nie je dôvodné vyhovieť tejto žiadosti v rozsahu, v akom sa týka tohto žalobného dôvodu.

O treťom žalobnom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení smernice 2004/17 a nedostatku odôvodnenia, pokiaľ ide o priame vystavenie hospodárskej súťaži na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok C2X na vnútroštátnej úrovni

137 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila článok 30 smernice 2004/17 a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnila, keďže v odôvodneniach 34 až 42 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok C2X na vnútroštátnej úrovni neboli v Rakúsku priamo vystavené hospodárskej súťaži. Podľa žalobkyne sa Komisia dopustila chyby pri vymedzení predmetného trhu. Konkrétnejšie sa Komisia nesprávne domnievala, že elektronické a poštové doručovanie nepatrí na rovnaký vnútroštátny trh C2X. Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že Komisia jednak zohľadnila nepresné údaje týkajúce sa používania internetu v Rakúsku a jednak nezohľadnila ani štúdie predložené žalobkyňou, ani neustály vývoj, ani všade prítomnú elektronickú zastupiteľnosť. Žalobkyňa s cieľom podpory svojej argumentácie a vysvetlenia štúdie RKT a listov žalobkyne Komisii z 8. novembra a 2. decembra 2013 požiadala, aby bol ako svedok vypočutý jej znalec, ktorý je konkrétne autorom štúdie RKT.

138 Na úvod treba pripomenúť, že povinnosť odôvodnenia je podstatnou formálnou náležitosťou, ktorú treba odlíšiť od otázky opodstatnenosti odôvodnenia, ktorá patrí do zákonnosti sporného aktu z vecného hľadiska (pozri bod 132 vyššie). Z argumentácie žalobkyne v podstate vyplýva, že žalobkyňa neuplatňuje porušenie povinnosti odôvodnenia ako porušenie podstatnej formálnej náležitosti.

Žalobkyňa chce skôr spochybniť dôvodnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia na základe toho, že Komisia zohľadnila nesprávne údaje a nezohľadnila všetky relevantné informácie, ktoré sa mali zohľadňovať pri posudzovaní situácie v Rakúsku (pozri tiež bod 39 vyššie).

139 Z odôvodnení 34 až 42 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia dospela k záveru, že poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok C2X na vnútroštátnej úrovni neboli priamo vystavené hospodárskej súťaži v Rakúsku a že v dôsledku toho sa článok 30 ods. 1 smernice 2004/17 nevzťahuje na zákazky určené na umožnenie pokračovania v týchto činnostiach v Rakúsku. Na účely tohto záveru Komisia konštatovala v odôvodneniach 39 a 40 napadnutého rozhodnutia, že trhom predmetných výrobkov je trh poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok C2X, v prípade ktorého mala žalobkyňa podiel na trhu približne [*dôverné*] %. Podľa odôvodnenia 38 napadnutého rozhodnutia elektronické doručovanie a poštové doručovanie adresovaných listových zásielok C2X nepatrí do toho istého trhu. V tejto súvislosti Komisia uviedla v odôvodnení 36 tohto rozhodnutia, že podľa štúdie WIK 2013 približne 30 % obyvateľov Rakúska nikdy nepoužívalo internet, približne 55 % obyvateľov nepoužíva internet banking a 75 % nevypĺňa administratívne formuláre na internete. Podľa odôvodnenia 37 napadnutého rozhodnutia žalobkyňa neposkytla žiadne ďalšie empirické dôkazy na podporu svojho tvrdenia a na preukázanie zastupiteľnosti.

140 V prvom rade žalobkyňa tvrdí, že údaje citované v odôvodnení 36 napadnutého rozhodnutia, založené na štúdii WIK 2013, týkajúce sa používania internetu v Rakúsku boli nepresné a nemali relevantnosť, pokiaľ ide o vymedzenie predmetného trhu. Podľa nej správa Štatistického úradu Európskej únie (Eurostat) potvrdzuje, že v roku 2012 iba 17 % rakúskych obyvateľov vyhlásilo, že ešte nikdy nepoužívali internet. Okrem toho je vhodné považovať za referenčné domácnosti, z ktorých podľa údajov Eurostat viac ako 80 % malo v roku 2013 prístup k internetu. Medzi rokmi 2002 a 2012 podiel domácností, ktoré mali prístup k internetu, v Rakúsku stúpol z 34 % na 79 % a podiel domácností, ktoré mali prístup k vysokorýchlostnému internetu, medzi rokmi 2003 a 2012 stúpol z 10 % na 77 %. Navyše v roku 2013 75 % Rakúšanov používalo internet na posielanie emailov, spomedzi ktorých užívatelia vo vekovej kategórii 25 až 64 rokov tvorili najväčšiu časť. Podľa žalobkyne, pokiaľ ide o vymedzenie predmetného trhu, iba používanie funkcie elektronickej pošty je relevantné, pretože napríklad faktúry ako prílohy vo formáte PDF môžu byť takisto zasielané. Žalobkyňa dodáva, že tento vývoj je takisto v súlade so skúsenosťami z praxe, pretože jednak komunikácia medzi spotrebiteľmi prebieha formou emailov, krátkych správ (SMS) a iných podobných služieb a jednak listy posielané poštou sa píšu už len vo výnimočných prípadoch. Nakoniec, podľa žalobkyne, pre vymedzenie trhu je dôležité to, že dostupnosť internetu pre podniky v Rakúsku bola v roku 2012 takmer 100 %.

141 Táto argumentácia nepreukazuje, že posúdenie Komisie by obsahovalo zjavne nesprávne posúdenie z toho hľadiska, že by jej odôvodnenie bolo založené na nepresných dôkazoch.

142 V prvom rade treba totiž pripomenúť, že dôkazné bremeno týkajúce sa toho, či podmienky stanovené v článku 30 ods. 1 smernice 2004/17 boli splnené, prináleží žiadateľovi a dotknutému členskému štátu, pričom Komisia má v predmetnom prípade, na rozdiel od širokých vyšetrovacích právomocí zverených jej v rámci uplatňovania práva hospodárskej súťaže Únie nariadením č. 1/2003 a nariadením č. 139/2004, len obmedzené právomoci (pozri bod 41 vyššie). Navyše zákonnosť rozhodnutia Komisie prijatého na základe článku 30 smernice č. 2004/17 sa musí posúdiť v závislosti od informácií, ktoré Komisia mohla mať k dispozícii v čase, keď ho prijala (pozri analogicky rozsudky z 15. apríla 2008, Nuova Agricast, C-390/06, Zb., EU:C:2008:224, bod 54; z 12. októbra 2011, Dimos Peramatos/Komisia, T-312/07, EU:T:2011:587, bod 95, a z 15. júla 2014, Taliansko/Komisia, T-463/07, EU:T:2014:665, bod 108).

143 V predmetnom prípade treba konštatovať, že ako vyplýva z odôvodnenia 35 napadnutého rozhodnutia, v nadväznosti na výzvu Komisie vyjadriť svoje stanovisko k definícii trhu predmetných výrobkov v súlade s článkom 30 ods. 5 druhým pododsekom smernice č. 2004/17, rakúske orgány neboli schopné poskytnúť dodatočné informácie na podporu tvrdení žalobkyne.

144 Po druhé, pokiaľ ide o argument, podľa ktorého údaje založené na štúdii WIK 2013, týkajúce sa používania internetu v Rakúsku, sú nepresné a nie sú relevantné, treba konštatovať, že žalobkyňa nespochybňuje údaje vyplývajúce vo všeobecnosti zo štúdie WIK 2013. Konkrétne netvrdí, že táto štúdia je založená na chybných údajoch. Naopak, počas správneho konania práve žalobkyňa predložila túto štúdiu. Okrem toho žalobkyňa na podporu svojej argumentácie, týkajúcej sa priameho vystavenia hospodárskej súťaži na trhoch B2X a C2X, odkazuje na túto štúdiu na preukázanie, že podľa nej zníženie objemu poštového odosielania treba pripísať najmä elektronickej zastupiteľnosti. Nakoniec treba uviesť, že štúdia WIK 2009, teda štúdia, ktorá predchádzala štúdii WIK 2013 pochádzajúcej od tej istej konzultačnej spoločnosti, bola viackrát citovaná v štúdii RKT, predloženej žalobkyňou.

145 Po tretie, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, nezdá sa byť chybné v rámci tohto vymedzenia predmetného trhu odkazovať na to, že približne 55 % obyvateľov nepoužívalo internet banking a 75 % obyvateľov nevypĺňa administratívne formuláre na internete. Ako tvrdí Komisia, tieto údaje boli relevantné na definíciu relevantného trhu, pretože sa týkajú podstatných častí trhu C2X, ktorý zahŕňa zásielky medzi súkromnými zákazníkmi a zásielky od súkromných zákazníkov podnikom. V tejto súvislosti treba takisto uviesť, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého samotné používanie funkcie elektronickej pošty je relevantné, pretože môžu byť takisto zasielané napríklad faktúry ako prílohy vo formáte PDF, nemožno uznať, pokiaľ ide o trh C2X. Žalobkyňa totiž nijako nepreukázala, že by zásielky faktúr súkromnými zákazníkmi neboli na tomto trhu zanedbateľné.

146 Po štvrté, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého oznamovanie medzi spotrebiteľmi sa vykonáva emailami, SMS-kami a inými podobnými službami a podľa ktorého listy posielané poštou sa používajú už len výnimočne, treba uviesť, že toto tvrdenie nebolo podporené dôkazmi. Pokiaľ ide v tejto súvislosti o dokument nemeckého regulačného orgánu z novembra 2014, treba konštatovať, že keďže tento dokument bol predložený v štádiu repliky bez akéhokoľvek odôvodnenia týkajúceho sa omeškania, musí byť zamietnutý ako neprípustný na základe článku 48 ods. 1 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991. Okrem toho už bolo pripomenuté, že zákonnosť napadnutého aktu sa posudzuje v závislosti od skutkových a právnych okolností existujúcich ku dňu prijatia aktu (pozri bod 64 vyššie). Okrem toho žalobkyňa ani netvrdí, že dokument nemeckého regulačného orgánu odkazuje na situáciu v Rakúsku. Nakoniec, ako tvrdí Komisia, z bodu 5.2.2.2 žiadosti žalobkyne vyplýva, že žalobkyňa zaslala v roku 2012 približne [*dôverné*] listov súkromným osobám.

147 Po piate, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého je pre vymedzenie trhu dôležité to, že dostupnosť internetu pre podniky v Rakúsku bola v roku 2012 takmer 100 %, aj keby sa preukázalo, treba poznamenať, že na trhu C2X je obzvlášť dôležité, aby súkromné osoby mali k dispozícii internet, aby mohli posielať svoju elektronickú poštu.

148 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia nezohľadnila ani štúdie, ktoré predložila, ani neustály vývoj, ani všadeprítomnú elektronickú zastupiteľnosť. V tejto súvislosti odkazuje na svoj všeobecný opis vývoja na trhu B2X v žalobe, na štúdiu WIK 2013, štúdiu RKT, na bod 5 svojho listu z 8. novembra 2013 Komisii a na body 3 a 4 svojho listu Komisii z 2. decembra 2013. Podľa nej Komisia neprávom posúdila výlučne štúdiu WIK 2013, ktorú predložila.

149 Táto argumentácia nepreukazuje ani to, že posúdenie Komisie obsahuje zjavne nesprávne posúdenie z toho hľadiska, že Komisia nezaložila svoje posúdenie na všetkých relevantných údajoch, ktoré treba zohľadniť.

150 Totižto, po prvé, pokiaľ ide o to, že žalobkyňa odkazuje na svoju argumentáciu týkajúcu sa vymedzenia trhu B2X, treba uviesť na jednej strane, že Komisia zohľadnila túto argumentáciu v rámci preskúmania trhu B2X, ako vyplýva z odôvodnení 14 až 33 napadnutého rozhodnutia, a že bolo konštatované, v rámci skúmania druhého žalobného dôvodu, že Komisia sa nedopustila v tejto súvislosti zjavne nesprávneho posúdenia. V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyňa nedodala žiadny ďalší element. Treba na druhej strane uviesť, že ako tvrdí Komisia, žalobkyňa vôbec nepreukázala, že prešetrovania

vedené v podnikoch a štúdie týkajúce sa štruktúry dopytu podnikov sa vzťahujú takisto na štruktúru dopytu jednotlivcov a predstavujú teda relevantné údaje, ktoré musí Komisia zohľadniť pri skúmaní definície trhu C2X.

151 Po druhé, pokiaľ ide o všeobecný odkaz na štúdiu WIK 2013, štúdiu RKT, na bod 5 listu žalobkyne Komisii z 8. novembra 2013 a na body 3 a 4 jej listu Komisii z 2. decembra 2013, treba pripomenúť, že podľa článku 21 Štatútu Súdneho dvora a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 každá žaloba musí uvádzať predmet sporu a súhrnné vyjadrenie uvádzaných dôvodov. Podľa ustálenej judikatúry, hoci znenie žaloby môže byť v špecifických bodoch podporené a doplnené odkazmi na určité výpisy z listín, ktoré sú k nej pripojené, všeobecný odkaz na iné písomnosti, aj keď sú pripojené k žalobe, nemôže nahradiť nedostatok zásadných prvkov právnej argumentácie, ktoré musia byť uvedené v žalobe, pretože Všeobecnému súdu neprináleží, aby v prílohách hľadal a identifikoval žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré by mohol považovať za základ žaloby, keďže prílohy majú čisto dôkaznú a pomocnú funkciu (pozri rozsudky z 9. marca 2015, Deutsche Börse/Komisia, T-175/12, EU:T:2015:148, bod 354 a citovanú judikatúru, a z 25. marca 2015, Slovenská pošta/Komisia, T-556/08, EU:T:2015:189, bod 434 a citovanú judikatúru). V dôsledku toho musí byť tento odvolací dôvod odmietnutý ako neprípustný.

152 Tretí žalobný dôvod preto treba zamietnuť.

153 Pokiaľ ide o žiadosť o vypočutie, ako svedka, znalca žalobkyne (pozri bod 137 vyššie), vzhľadom na vyššie uvedené, na základe dokumentov v spise a z dôvodu odpovedí na otázky položené Všeobecným súdom na pojednávaní, Všeobecný súd dospel k záveru, že mu je vec dostatočne jasná a rozumie teda všetkým dotknutým ekonomickým otázkam tak, aby mohol rozhodnúť, či posúdenie Komisie bolo postihnuté zjavne nesprávnym posúdením. V dôsledku toho nie je dôvodné vyhovieť tejto žiadosti v rozsahu, v akom sa týka tohto žalobného dôvodu.

O štvrtom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení smernice 2004/17 a nedostatku odôvodnenia, pokiaľ ide o priame vystavenie hospodárskej súťaži na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X a C2X na medzinárodnej úrovni

154 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila článok 30 smernice 2004/17 a jej rozhodnutie je postihnuté nedostatkom odôvodnenia, keďže konštatovala v odôvodneniach 43 až 50 napadnutého rozhodnutia, že poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok B2X a C2X na medzinárodnej úrovni neboli priamo vystavené hospodárskej súťaži v Rakúsku. Podľa žalobkyne sa Komisia dopustila chyby pri vymedzení relevantného trhu z tých istých dôvodov ako sú tie, ktoré uviedla v prípade národných trhov B2X a C2X. Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že v každom prípade jej podiel na trhu predmetného poštového odosielania už bol pod [*dôverné*] % a že z dôvodu silnej konkurencie tento podiel postupne klesal medzi rokmi 2010 a 2012, čo Komisia nezohľadnila. Podľa žalobkyne Komisia zamietla jej žiadosť na základe chybnej domnienky, a bez poskytnutia dostatočného vysvetlenia, že je potrebné rozdelenie relevantného trhu na podoblasti medzinárodných B2X a medzinárodných C2X. V každom prípade poskytla Komisii odhady podielov na trhu, pokiaľ ide o trh medzinárodných B2X a medzinárodných C2X. Komisia nevysvetlila, prečo podľa nej tieto odhady neboli vierohodné. Prinajmenšom, sledujúc vlastnú argumentáciu Komisie, mala Komisia vyňať trh medzinárodných B2X z pôsobnosti smernice 2004/17. Žalobkyňa s cieľom potvrdenia svojej argumentácie a vysvetlenia štúdie RKT a svojho listu Komisii z 2. decembra 2013 požiadala o vypočutie ako svedka svojho znalca, ktorý je okrem iného autorom štúdie RKT.

155 Z odôvodnení 43 až 50 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia dospela k záveru, že článok 30 ods. 1 smernice 2004/17 sa nevzťahuje na zákazky určené na umožnenie pokračovania poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X a C2X na medzinárodnej úrovni v Rakúsku. Podľa odôvodnenia 43 napadnutého rozhodnutia Komisia zamietla tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého spôsob doručovania cezhraničnej pošty je neutrálny z technologického hľadiska a podľa ktorého služby

elektronického a poštového doručovania patria do toho istého relevantného trhu, v podstate z tých istých dôvodov ako sú tie, ktoré uviedla vo vzťahu k poštovým službám týkajúcim sa adresovaných listových zásielok B2X a C2X na vnútroštátnej úrovni. V odôvodnení 46 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že hospodárska súťaž pre poštovú cezhraničnú službu bola veľmi odlišná, pokiaľ ide o súkromné osoby a podniky, že súkromné osoby nemali vo všeobecnosti inú skutočnú možnosť, ako poslať svoju medzinárodnú zásielku prostredníctvom ich poskytovateľa vnútroštátnej univerzálnej služby a že objemy zasielané súkromnými osobami boli všeobecne príliš nízke nato, aby podnietili nové subjekty k vstupu na trh. Podľa odôvodnenia 47 napadnutého rozhodnutia bola konkurenčná situácia takisto determinovaná veľkosťou a počtom obyvateľov každého mesta, keďže cezhraniční poskytovatelia služieb neprevádzkovali sieť s celonárodným prístupom, ale vyzdvihovali vo všeobecnosti poštu priamo na adrese zákazníka. V odôvodneniach 48 a 49 tohto rozhodnutia Komisia uviedla, že jej skoršia prax rozlišovala medzi cezhraničnými poštovými službami na trhu adresovaných listových zásielok B2X a cezhraničnými poštovými službami na trhu adresovaných listových zásielok C2X a že nič nepreukazovalo, že by situácia bola odlišná v Rakúsku. V dôsledku toho by sa mali podľa Komisie posúdiť dva rozdielne trhy produktov, teda cezhraničné poštové služby pre odoslané adresované listové zásielky B2X a cezhraničné poštové služby pre odoslané adresované listové zásielky C2X. Podľa odôvodnenia 50 napadnutého rozhodnutia žalobkyňa nemohla poskytnúť podrobnejšie informácie v súvislosti so svojimi podielmi na trhu na každom relevantnom trhu, ani s podielmi na trhu svojich hlavných konkurentov. Komisia z toho v tom istom odôvodnení vyvodila, že v prípade neexistencie informácií týkajúcich sa rozsahu hospodárskej súťaže na každom z týchto trhov nie je možné dospieť k záveru, že boli splnené podmienky priznania výnimky podľa článku 30 ods. 1 smernice 2004/17 na cezhraničné poštové služby pre odoslané adresované listové zásielky B2X a na cezhraničné poštové služby pre adresované listové zásielky C2X odoslané z Rakúska.

156 V prvom rade, pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej sa Komisia dopustila chyby pri vymedzení relevantného trhu z tých istých dôvodov ako sú tie, ktoré uviedla v prípade národných trhov B2X a C2X, stačí uviesť, že tieto dôvody už boli zamietnuté v rámci skúmania druhého a tretieho žalobného dôvodu, ktoré sa týkajú práve vnútroštátnych trhov B2X a C2X.

157 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia zamietla jej žiadosť na základe chybnej domnienky, a bez poskytnutia dostatočného vysvetlenia v tejto súvislosti, že je potrebné rozdelenie relevantného trhu na podoblasti medzinárodných B2X a medzinárodných C2X.

158 Po prvé, pokiaľ ide o údajné porušenie povinnosti odôvodnenia, treba uviesť, že na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, Komisia sa neobmedzila na všeobecný odkaz, v odôvodnení 48 napadnutého rozhodnutia, na svoju skoršiu prax. Jednak totiž z poznámky pod čiarou vloženej do uvedeného odôvodnenia, ktorá odkazuje na poznámku pod čiarou 6 napadnutého rozhodnutia, vyplýva, že Komisia odkázala na špecifickú skoršiu predchádzajúcu vec. Na druhej strane uviedla v odôvodneniach 46, 47 a 49 tohto rozhodnutia dôvody, pre ktoré podľa nej nemožno rozlišovať medzi cezhraničnými poštovými službami na trhu adresovaných listových zásielok B2X a cezhraničnými poštovými službami na trhu adresovaných listových zásielok C2X. Podľa nej bola hospodárska súťaž veľmi odlišná a bolo treba zohľadniť to, že konkurenčná situácia bola takisto determinovaná veľkosťou každého mesta alebo jeho počtom obyvateľov. Nič podľa Komisie nepreukazovalo, že situácia by bola odlišná v Rakúsku. Takéto odôvodnenie je vzhľadom na požiadavky uvedené v bodoch 20 a 46 vyššie dostatočné nato, aby umožnilo dotknutým osobám oboznámiť sa s odôvodneniami prijatého opatrenia a príslušnému súdu vykonať preskúmanie.

159 Po druhé, pokiaľ ide o argumentáciu, podľa ktorej sa Komisia nesprávne domnievala, že bolo potrebné rozdelenie relevantného trhu na podoblasti medzinárodných B2X a medzinárodných C2X, žalobkyňa v podstate uvádza len to, že údaje týkajúce sa podielov na trhu rozdelených na tieto podoblasti nemožno poskytnúť. Takáto argumentácia však neumožňuje dospieť k záveru, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď rozlišovala medzi cezhraničnými poštovými službami na trhu adresovaných listových zásielok B2X a cezhraničnými poštovými službami na trhu adresovaných listových zásielok C2X. Táto argumentácia nespochybňuje vôbec dôvody poskytnuté Komisiou

v odôvodneniach 46 až 49 napadnutého rozhodnutia v prospech takéhoto rozlišovania (pozri bod 155 vyššie). V tejto súvislosti treba konštatovať, že štúdia WIK 2013, ktorú predložila Komisii žalobkyňa, potvrdila konštatovania Komisie uvedené v odôvodnení 46 napadnutého rozhodnutia. Ďalej, hoci žalobkyňa vykonala vo svojej žiadosti rozlišovanie medzi trhmi B2X a C2X na vnútroštátnej úrovni, neposkytla žiadny dôvod, pre ktorý by nemala urobiť to isté, pokiaľ ide o trhy B2X a C2X na medzinárodnej úrovni, ani vo svojej žiadosti, ani v liste zo 14. januára 2014 Komisii, ba práve odmietla toto rozlišovanie, ako uvádza Komisia.

160 V treťom rade žalobkyňa tvrdí, že poskytla Komisii odhady podielov na trhu, pokiaľ ide o trhy medzinárodných adresovaných listových zásielok B2X a C2X v bode 2.1 svojho listu z 2. decembra 1013, a že Komisia nevysvetlila, prečo podľa nej jej odhady neboli realistické. Takúto argumentáciu nemožno uznať. Ako totiž vyplýva z bodu 2.1.3 tohto listu, žalobkyňa sa obmedzila len na formuláciu odhadov výlučne pre celkový medzinárodný trh B2X a C2X, pričom však nerozlišovala medzi cezhraničnými poštovými službami pre trh adresovaných listových zásielok B2X a cezhraničnými poštovými službami pre trh adresovaných listových zásielok C2X. Pokiaľ ide o to, že žalobkyňa tvrdí, že oznámila v bode 5 svojho listu z 8. novembra 2013 odhady požadované Komisiou, treba konštatovať, že tento bod zahŕňa podiel zásielok C2X do celkového objemu listových zásielok žalobkyne, čo neumožňuje dospieť k žiadnemu záveru, pokiaľ ide o podiel žalobkyne na trhu zásielok C2X na medzinárodnej úrovni. Komisia mohla teda oprávnene a bez toho, aby porušila svoju povinnosť odôvodnenia, konštatovať v odôvodnení 50 napadnutého rozhodnutia, že žalobkyňa nemohla poskytnúť podrobnejšie informácie v súvislosti so svojimi podielmi na trhu na každom relevantnom trhu, ani s podielmi na trhu svojich hlavných konkurentov.

161 V štvrtom rade žalobkyňa tvrdí, že Komisia sledujúc svoju vlastnú líniu argumentácie mala prinajmenšom vyňať medzinárodný trh B2X z uplatňovania smernice 2004/17. Podľa žalobkyne, keď sa zohľadní to, že podľa odôvodnenia 46 napadnutého rozhodnutia tieto služby neboli zastupiteľné na medzinárodnom trhu C2X, vyplýva z toho, že jej podiel na medzinárodnom trhu B2X sa musí nachádzať značne pod [*dôverné*] %, čo zodpovedá takisto konštatovaniu Komisie uvedenému v odôvodnení 47 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého sa konkurenti žalobkyne nachádzali v zásade v mestských sektoroch.

162 Túto argumentáciu treba uznať. Na jednej strane totiž Komisia nespochybnila, že podiel žalobkyne na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X a C2X na medzinárodnej úrovni bol pod [*dôverné*] %, ako vyplýva z bodu 5.2.2.2 žiadosti žalobkyne. Na druhej strane, ako tvrdí žalobkyňa, z odôvodnenia 46 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že jej predmetné služby neboli zastupiteľné na medzinárodnom trhu C2X, pretože podľa Komisie súkromné osoby nemajú vo všeobecnosti inú skutočnú možnosť, ako poslať svoju medzinárodnú zásielku prostredníctvom ich poskytovateľa vnútroštátnej univerzálnej služby. Z toho vyplýva, že podiel žalobkyne na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X na medzinárodnej úrovni sa musel nachádzať výrazne pod [*dôverné*] %, čo Komisia nezohľadnila, keď dospela k záveru, že tieto poštové služby neboli priamo vystavené hospodárskej súťaži. Vzhľadom na vyššie uvedené treba dospieť k záveru, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď nevyňala poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok B2X na medzinárodnej úrovni z pôsobnosti smernice 2004/17.

163 V dôsledku toho štvrtému žalobnému dôvodu treba vyhovieť v rozsahu, v akom sa týka poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X na medzinárodnej úrovni. Treba ho zamietnuť v rozsahu, v akom sa týka poštových služieb adresovaných listových zásielok C2X na medzinárodnej úrovni.

164 Pokiaľ ide o žiadosť o vypočutie, ako svedka, znalca žalobkyne (pozri bod 154 vyššie), vzhľadom na vyššie uvedené, na základe dokumentov v spise a z dôvodu odpovedí na otázky položené Všeobecným súdom na pojednávaní, Všeobecný súd dospel k záveru, že mu je vec dostatočne jasná a rozumie teda

všetkým dotknutým ekonomickým otázkam tak, aby mohol rozhodnúť, či posúdenie Komisie bolo postihnuté zjavne nesprávnym posúdením. V dôsledku toho nie je dôvodné vyhovieť tejto žiadosti v rozsahu, v akom sa týka tohto žalobného dôvodu.

O piatom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení smernice 2004/17 a nedostatku odôvodnenia, pokiaľ ide o priame vystavenie hospodárskej súťaži na trhu poštových služieb týkajúcich sa adresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni

165 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila článok 30 smernice 2004/17 a jej rozhodnutie je postihnuté nedostatkom odôvodnenia, keďže konštatovala v odôvodneniach 51 až 56 napadnutého rozhodnutia, že poštové služby týkajúce sa adresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni neboli priamo vystavené hospodárskej súťaži v Rakúsku. Podľa žalobkyne po úplnej liberalizácii poštových služieb už nie je viac odôvodnené rozlišovať medzi vnútroštátnymi adresovanými listovými zásielkami B2X a adresovanými reklamnými zásielkami. V dôsledku toho sa Komisia dopustila chyby pri vymedzení relevantného trhu z tých istých dôvodov ako sú tie, ktoré uviedla v prípade vnútroštátneho trhu B2X. Okrem toho početné štúdie preukázali, že trh poštových služieb adresovaných reklamných zásielok sa výrazne zmenšil z dôvodu elektronickej zastupiteľnosti. Komisia však v napadnutom rozhodnutí nezohľadnila tvrdenia a štúdie predložené žalobkyňou, ale len sa obmedzila na odkazy na svoje skoršie rozhodnutia, ktoré sa týkali iného geografického trhu a nezohľadňovali dynamiku vývoja trhu komunikácií.

166 Z odôvodnení 51 až 56 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia dospela k záveru, že poštové služby týkajúce sa adresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni neboli priamo vystavené hospodárskej súťaži v Rakúsku a že v dôsledku toho sa článok 30 ods. 1 smernice 2004/17 nevzťahuje na zákazky určené na umožnenie pokračovania v týchto činnostiach v Rakúsku. Komisia na účely tohto záveru konštatovala v odôvodnení 51 napadnutého rozhodnutia, že adresované reklamné zásielky boli definované ako zásielky zložené výlučne z reklamných alebo marketingových dokumentov, poskytujúcich rovnaký odkaz. Podľa tohto odôvodnenia tento druh reklamných zásielok, ktoré môžu byť určené súkromným osobám alebo podnikom, musia obsahovať meno a adresu zákazníka, pričom zákazník musí s doručovaním týchto informácií súhlasiť. V odôvodnení 52 napadnutého rozhodnutia Komisia zamietla tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého trh adresovaných reklamných zásielok môže byť zahrnutý do trhu poštových služieb B2X pre adresované listové zásielky z dôvodu, že žalobkyňa podľa nej neposkytla v tejto súvislosti žiadny empirický dôkaz a že toto tvrdenie nezodpovedalo jej rozhodnutiu 2007/564/ES zo 6. augusta 2007, ktorým sa určité služby v poštovom sektore vo Fínsku okrem Alandských ostrovov vynímajú z uplatňovania smernice 2004/17 (Ú. v. EÚ L 215, s. 21). V odôvodneniach 53 a 54 napadnutého rozhodnutia teda konštatovala, že trhom predmetných výrobkov bol trh poštových služieb pre adresované reklamné zásielky, na ktorom mala žalobkyňa podiel [*dôverné*] %.

167 Treba uviesť, že aj keby platilo, ako uvádza žalobkyňa, že vnútroštátne adresované listové zásielky B2X a adresované reklamné zásielky patria do toho istého trhu, argumentácia žalobkyne nemôže spochybniť dôvodnosť úvah Komisie. Keďže totiž Komisia mohla oprávnene konštatovať, že trh predmetných výrobkov pre poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok B2X na vnútroštátnej úrovni bol trhom poštových služieb pre adresované listové zásielky B2X, na ktorom žalobkyňa mala trhový podiel odhadovaný na [*dôverné*] % (pozri druhý žalobný dôvod), a keďže je nesporné, že podiel žalobkyne na trhu poštových služieb adresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni bol takisto [*dôverné*] %, treba konštatovať, že Komisia sa nedopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že žalobkyňa nebolo priamo vystavená hospodárskej súťaži v Rakúsku na tomto trhu.

168 V každom prípade argumentácia žalobkyne nepreukazuje, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď konštatovala v odôvodnení 53 napadnutého rozhodnutia, že trhom predmetných výrobkov bol trh poštových služieb pre adresované reklamné zásielky. Na podporu svojej

argumentácie, podľa ktorej po úplnej liberalizácii poštových služieb už nie je viac odôvodnené rozlišovať medzi vnútroštátnymi adresovanými listovými zásielkami B2X a adresovanými reklamnými zásielkami, žalobkyňa odkazuje najmä na odôvodnenie 17 smernice 2008/6, podľa ktorého sa adresovaná reklama zasielaná poštou, ktorá pozostáva výlučne z reklamného alebo marketingového materiálu s rovnakou správou okrem mena adresáta, adresy a identifikačného čísla, môže považovať za korešpondenčnú zásielku. V tejto súvislosti treba uviesť, ako tvrdí Komisia, že to, že smernica 2008/6 považuje z regulačného hľadiska adresované reklamné zásielky za korešpondenčnú zásielku, nemá dosah na správnu definíciu relevantného trhu v rámci skúmania článku 30 smernice 2004/17. Okrem toho, ako tvrdí Komisia, zo štúdie WIK 2013, predloženej žalobkyňou počas správneho konania, nevyplýva, že vnútroštátne adresované listové zásielky B2X a adresované reklamné zásielky patria do toho istého trhu. Navyše treba konštatovať, že štúdia RKT považuje adresované reklamné zásielky takisto za špecifický produkt a že z tejto štúdie vyplýva, že tarifikácia žalobkyne sa odlišuje v prípade adresovaných reklamných zásielok a zásielok B2X.

169 Okrem toho žalobkyňa tvrdí, že početné štúdie preukázali, že trh poštových služieb týkajúci sa adresovaných reklamných zásielok sa výrazne zmenšil z dôvodu elektronickej zastupiteľnosti. V napadnutom rozhodnutí však Komisia nezohľadnila tvrdenia a štúdie prezentované žalobkyňou v žiadosti a Komisia sa obmedzila len na odkaz na svoje skoršie rozhodnutia, ktoré sa týkali iného geografického trhu a nezohľadňovali dynamiku vývoja trhu komunikácií.

170 V tejto súvislosti treba uviesť, že keďže žalobkyňa sa obmedzila, na účely podpory svojho tvrdenia, podľa ktorého Komisia nezohľadnila všetky relevantné prvky pri skúmaní otázky, či existuje nahraditeľnosť poštového doručovania elektronickým doručovaním, pokiaľ ide o služby adresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni, iba na odkazy na svoje tvrdenia a štúdie predložené vo svojej žiadosti, už bolo pripomenuté, že jednoduchý odkaz na prílohy nemôže nahradiť nedostatok zásadných prvkov právnej argumentácie, ktoré musia byť uvedené v žalobe, pretože Všeobecnému súdu neprináleží, aby v prílohách hľadal a identifikoval žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré by mohol považovať za základ žaloby, keďže prílohy majú čisto dôkaznú a pomocnú funkciu (pozri bod 151 vyššie). Preto musí byť tento odkaz odmietnutý ako neprípustný.

171 V každom prípade je nesporné, že podiel žalobkyne na trhu adresovaných reklamných zásielok v Rakúsku bol [*dôverné*] %, čo vyplýva z odôvodnenia 54 napadnutého rozhodnutia, ktoré odkazuje na list žalobkyne z 2. decembra 2013. Vzhľadom na takýto percentuálny podiel a to, že Komisia konštatovala v odôvodnení 55 napadnutého rozhodnutia, že liberalizácia trhu poštových zásielok, pokiaľ ide o adresované reklamné zásielky, od januára 2011, spôsobila v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia zvýšenie podielu na globálnom trhu pre konkurentov odhadované na iba [*dôverné*] %, mohla bez toho, aby sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, dospieť k záveru, že neexistovalo priame vystavenie hospodárskej súťaži v Rakúsku, pokiaľ ide o poštové služby adresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni. Žalobkyňa tým, že sa obmedzila na všeobecný odkaz na zmenšenie trhu poštových služieb, pokiaľ ide o adresované reklamné zásielky, nepreukázala existenciu relevantnej skutočnosti, ktorá mala byť zohľadnená Komisiou pri posudzovaní situácie na relevantnom trhu, vzhľadom na trhové podiely uvedené vyššie.

172 Nakoniec, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého Komisia len odkázala na svoje skoršie rozhodnutia, ktoré sa týkali iného geografického trhu a nezohľadňovali dynamiku vývoja trhu komunikácií, aj toto musí byť zamietnuté. V odôvodnení 52 napadnutého rozhodnutia totiž Komisia nielenže odkazuje na svoje rozhodnutie 2007/564, ale takisto konštatuje, že žalobkyňa neposkytla žiadny empirický dôkaz na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého trh adresovaných reklamných zásielok môže byť zahrnutý do trhu poštových služieb B2X, pokiaľ ide o adresované listové zásielky.

173 Piaty žalobný dôvod preto musí byť zamietnutý.

O šiestom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení smernice 2004/17 a nedostatku odôvodnenia, pokiaľ ide o priame vystavenie hospodárskej súťaži na trhu poštových služieb týkajúcich sa neadresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni

174 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila článok 30 smernice 2004/17 a dopustila sa nedostatku odôvodnenia, keď konštatovala v odôvodneniach 57 až 64 napadnutého rozhodnutia, že poštové služby neadresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni neboli priamo vystavené hospodárskej súťaži v Rakúsku. Podľa žalobkyne, keby Komisia zohľadnila všetky relevantné prvky, dospela by k záveru, že žalobkyňa mala v roku 2012 odhadovaný podiel len [*dôverné*] % na trhu neadresovaných reklamných zásielok. V replike žalobkyňa požiadala o vypočutie svojho znalca ako svedka.

175 Z odôvodnení 57 až 64 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia dospela k záveru, že poštové služby neadresovaných reklamných zásielok na vnútroštátnej a medzinárodnej úrovni neboli priamo vystavené hospodárskej súťaži v Rakúsku a že v dôsledku toho sa článok 30 ods. 1 smernice 2004/17 neuplatňoval na zákazky určené na umožnenie pokračovania týchto činností v Rakúsku. Na účely tohto záveru Komisia konštatovala v odôvodnení 57 napadnutého rozhodnutia, že pre neadresované reklamné zásielky bola typická neexistencia presnej adresy doručenia a išlo o nevyžiadané reklamné zásielky, ktoré zodpovedali určitým kritériám, ako váha, formát, obsah a jednotná prezentácia s cieľom doručenia skupine adresátov. V odôvodnení 58 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že žalobkyňa definovala trh neadresovaných reklamných zásielok ako trh zahŕňajúci reklamu na iných nosičoch, ako reklama v dennej tlači, ako aj v regionálnych týždenníkoch. Východiskovým bodom dôvodov žalobkyne bolo podľa Komisie rozhodnutie rakúskeho súdu povereného stíhaním protiprávnych dohôd, ktorý pripustil v roku 2009, že tak priama reklama, ako aj neadresované reklamné zásielky možno považovať za súčasť toho istého relevantného trhu, pokiaľ ide o bezplatné noviny. Tento súd však uznal zastupiteľnosť len v prípade veľkých zákazníkov a stanovil viacero odlišností vzhľadom na predmetný geografický trh. V odôvodnení 59 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že žalobkyňa rozšírila tento záver na všetky noviny a uviedla, že doručovanie neadresovaných poštových zásielok vo všeobecnosti konkuruje reklame v novinách. Žalobkyňa takisto vykonala test HM, ktorého výsledky Komisia riadne preskúmala. Podľa Komisie široký výklad žalobkyne, pokiaľ ide o predmetné rozhodnutie rakúskeho súdu, nezodpovedá jej predchádzajúcim rozhodnutiam, podľa ktorých rôzne typy médií sa navzájom skôr dopĺňajú, akoby boli zastupiteľné. Podľa odôvodnenia 60 napadnutého rozhodnutia na výzvu Komisie poskytnúť stanovisko, pokiaľ ide o navrhovanú definíciu trhu neadresovaných reklamných zásielok, riadne zohľadňujúc predmetné rozhodnutie rakúskeho súdu a právnu a skutkovú situáciu v Rakúsku, rakúske orgány neboli schopné poskytnúť dodatočné informácie na podporu tvrdení žalobkyne. V odôvodnení 61 napadnutého rozhodnutia Komisia teda konštatovala, že informácie, ktoré má k dispozícii, nie sú dostatočne presvedčivé nato, aby podporili definíciu trhu navrhovanú žalobkyňou. Podľa odôvodnení 62 a 63 napadnutého rozhodnutia bol trh predmetných výrobkov definovaný ako trh poštových služieb týkajúcich sa neadresovaných reklamných zásielok, na ktorom žalobkyňa mala trhový podiel [*dôverné*] %.

176 Na úvod treba pripomenúť, že (pozri body 38 až 41 vyššie) na jednej strane na účely definície relevantného trhu má Komisia k dispozícii širokú mieru voľnej úvahy, ktorá môže byť predmetom iba obmedzenej kontroly zo strany súdu Únie, a že na druhej strane dôkazné bremeno na definovanie relevantného trhu znáša žalobkyňa. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, Komisia teda nie je povinná vykonať svoju vlastnú analýzu, ako už bolo konštatované (pozri bod 125 vyššie). Okrem toho už bolo konštatované (pozri body 56 a 57 vyššie) že trh predmetných výrobkov zahŕňa všetky produkty a/alebo služby, ktoré spotrebiteľ považuje za zameniteľné alebo zastupiteľné vzhľadom na ich vlastnosti, ceny a použitie, na ktoré sú určené.

177 V prvom rade žalobkyňa tvrdí, odkazujúc na štúdiu konzultačnej spoločnosti E., nazvanú „Austrian print advertising market“ (Rakúsky trh reklamných tlačovín) zo septembra 2013 (ďalej len štúdia „APAM“), pripojenú k jej žiadosti o uplatnenie článku 30 smernice 2004/17, že Komisia nezohľadnila

to, že tak neadresované reklamné zásielky a adresovanú reklamu zasielanú poštou, ako aj reklamu v bezplatných novinách, vnímajú žiadatelia tak, že majú rovnakú charakteristiku a to isté určenie a že preto relevantný trh zahŕňa tak neadresované reklamné zásielky a adresovanú reklamu zasielanú poštou, ako aj reklamu v bezplatných novinách. Podľa žalobkyne z hľadiska dopytu adresovaná reklama zasielaná poštou a reklama v bezplatných novinách sú zastupiteľné ako forma reklamy, pretože tak cena tejto formy reklamy, ako aj dostupnosť pre potenciálnych zákazníkov je v zásade rovnaká. Pokiaľ ide o dostupnosť, žalobkyňa tvrdí, že preukázala, že popri dvoch veľkých novinách vydávaných v Rakúsku existuje od roku 2009 spolupráca medzi bezplatnými týždenníkmi v Rakúsku, ktoré spolu pokrývajú najväčšiu časť rakúskeho územia. Podľa žalobkyne reklama prostredníctvom bezplatných novín mohla teda mať veľký dosah. Pokiaľ ide o cenu, žalobkyňa tvrdí, že cena za tisícku kontaktov pre predmetné formy reklamy je v rozpätí od [*dôverné*] eur pre reklamu v prílohách k denníkom až do [*dôverné*] eur pre neadresované reklamné zásielky a adresovanú reklamu zasielanú poštou. Rozdiel v cene medzi reklamou v denníkoch ([*dôverné*] eur) a neadresovanou reklamou vo forme brožúr ([*dôverné*] eur) je len približne štyri eurá. Podľa štúdie APAM jediným, na čom záleží, je, aby reklamné informácie obsiahnuté v adresovanej reklame zasielanej poštou alebo v inzeráte dorazili do domácností.

178 Táto argumentácia nepreukazuje, že Komisia sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď konštatovala v odôvodnení 61 napadnutého rozhodnutia, že nemá k dispozícii dostatočne presvedčivé informácie nato, aby podporili definíciu trhu navrhovanú žalobkyňou. Ako totiž tvrdí Komisia, zo štúdie APAM vyplýva, že existujú značné rozdiely na úrovni charakteristiky medzi neadresovanými reklamnými tlačovinami na jednej strane a reklamou v novinách na druhej strane.

179 Po prvé, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, zo štúdie APAM nevyplýva, že jediným, na čom záleží, je, aby reklamné informácie obsiahnuté v adresovanej reklame zasielanej poštou alebo v inzeráte dorazili do domácností. Ako tvrdí Komisia, podľa bodu 2.2.2 tejto štúdie najdôležitejšie kritériá pre reklamu sú užitočnosť, dôveryhodnosť a otázka, či reklama je informatívna. Hoci je pravda, že v tejto časti štúdie APAM sa neporovnáva medzi neadresovanou reklamnou zásielkou a reklamnými prílohami k novinám alebo reklamami v novinách, ako tvrdí žalobkyňa, nič to nemení na tom, že tieto kritériá sa týkajú charakteristík rôznych foriem reklamy. Z uvedenej štúdie vyplýva, že práve na úrovni týchto charakteristík existujú rozdiely medzi poštovými službami neadresovaných reklamných zásielok a reklamou v novinách. Podľa bodu 2.2.1 štúdie APAM teda hlavným problémom adresovanej reklamy zasielanej poštou je neexistencia kontextu a spojitosti s nosičom, akým sú noviny, pričom neadresovaná reklama je často vnímaná ako neželaný hosť v dome. Podľa bodu 2.2.1 tejto štúdie, keď sa to zhrnie, kým [*dôverné*] % adresátov novín prinesie noviny vrátane reklamných strán domov, len [*dôverné*] % adresátov neadresovanej reklamy robí to isté. Štúdia APAM dospela teda k záveru, že je menej pravdepodobné, že bude čítaná neadresovaná reklama, na rozdiel od reklamy v novinách. Ako tvrdí Komisia, štúdia APAM takisto uvádza, že reklama v novinách požíva vysokú dôveru u čitateľov a že kredibilita je dosť dôležitým prvkom pre reklamu.

180 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého ceny adresovanej reklamy zasielanej poštou a reklamy v bezplatných novinách sú v zásade rovnaké, treba konštatovať, že toto tvrdenie je založené na konštatovaniach týkajúcich sa cien tisícky kontaktov uvedených v štúdii APAM. Podľa bodu 1.2 tejto štúdie v každej z 4,3 milióna domácností v Rakúsku priemerne 2,3 osoby číta reklamné zásielky. Keďže počet obyvateľov v Rakúsku bol v januári 2013 približne 8,51 milióna, ako tvrdí Komisia, čo žalobkyňa na pojednávaní nepopierala v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom, nemožno dospieť k záveru, že žalobkyňa mohla vychádzať z toho, že každá z 4,3 milióna domácností v Rakúsku zahŕňa priemerne 2,3 osôb. Treba takisto konštatovať, že podľa bodu 2.2.1 štúdie APAM neadresované reklamné zásielky zahodí [*dôverné*] % adresátov.

181 Okrem toho Komisia uvádza správne, že žalobkyňa založila svoj výpočet na jej najnižšej sadzbe spomedzi troch uplatniteľných sadzieb, ako vyplýva z bodu 1.2 štúdie APAM. Pokiaľ ide o to, že žalobkyňa odôvodňuje výber tejto sadzby tým, že podľa nej väčšina adresovanej reklamy zasielanej poštou sa doručuje v mestských oblastiach, v ktorých sa uplatňuje zvolená sadzba, treba konštatovať,

že podľa bodu 2.2.1 štúdie APAM priemerný adresát adresovanej reklamy zasielanej poštou býva vo vidieckej oblasti. Navyše treba konštatovať, ako tvrdí Komisia, že z bodu 1.2 tejto štúdie vyplýva, že žalobkyňa si zvolila cenu pre najnižšiu váhovú kategóriu bez vysvetlenia, prečo práve táto je relevantná. Okrem toho je nesporné, ako tvrdí Komisia, že ceny zohľadnené žalobkyňou nezahŕňajú tlač reklamného materiálu na rozdiel od ceny za tisícku kontaktov na účely reklamy v novinách.

182 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne prednesené na pojednávaní, že Komisia nespochybnila vo vykonávacom rozhodnutí 2014/299 existenciu spoločného trhu zahŕňajúceho tak neadresované reklamné zásielky, ako aj reklamu v bezplatných novinách, treba konštatovať, že toto rozhodnutie sa týka poštového odvetvia na maďarskom trhu. Hoci je pravda, že v odôvodnení 16 uvedeného rozhodnutia Komisia definovala relevantný trh ako trh služieb doručovania neadresovanej reklamy, poskytovaných poštovými prevádzkovateľmi, nič to nemení na tom, že táto definícia je práve založená na informáciách týkajúcich sa maďarského trhu, uvedených v odôvodneniach 11 až 15 vykonávacieho rozhodnutia 2014/299. Žalobkyňa ani netvrdila, ani nepreukázala, že situácia na rakúskom trhu a na maďarskom trhu, ktorú skúmala Komisia vo vykonávacom rozhodnutí 2014/299, sú porovnateľné. Táto argumentácia sa musí preto zamietnuť.

183 V druhom rade žalobkyňa tvrdí, že v súlade s oznámením o definícii trhu preskúmala zastupiteľnosť na úrovni dopytu a na úrovni ponuky a že vykonala v štúdii APAM test HM, ktorý potvrdil, že v Rakúsku existuje spoločný trh neadresovanej reklamy zasielanej poštou a reklamy alebo príloh k novinám v bezplatných novinách. Žalobkyňa tvrdí, že podľa testu HM vykonaného na 248 podnikoch a nie 248 osobách, ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, zvýšenie cien o 5 % by viedlo k zníženiu reklamy, pokiaľ ide o adresovanú reklamu zasielanú poštou, o [*dôverné*] %. Toto zníženie dopytu by bolo také silné, že takéto zvýšenie ceny by nebolo pre žalobkyňu rentabilné. Žalobkyňa tvrdí, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nezohľadnila dostatočne jej argumentáciu a výsledky štúdie APAM a najmä štruktúru rakúskeho trhu reklamy a test HM. Zo štúdie APAM vyplýva, že z hľadiska žiadateľov adresovaná reklama zasielaná poštou a reklama v novinách sú zastupiteľné. Podľa žalobkyne rozhodnutie rakúskeho súdu uvedené v odôvodnení 58 napadnutého rozhodnutia predstavuje len východiskový bod pre vymedzenie trhu vykonané žalobkyňou a jeho cieľom nebola náhrada predložených analýz a štúdií. Okrem toho Komisia v rozsahu, v akom sa obmedzila v odôvodnení 61 napadnutého rozhodnutia na uvedenie toho, že informácie, ktoré mala, neboli dostatočne presvedčivé na podporu vymedzenia trhu vykonaného žalobkyňou, porušila svoju povinnosť odôvodnenia. Navyše Komisia tým, že neskúmala tvrdenia a dôkazy predložené žalobkyňou, porušila takisto právo žalobkyne byť vypočutý.

184 Po prvé, pokiaľ ide o argumentáciu, podľa ktorej je posúdenie Komisie postihnuté zjavne nesprávnym posúdením z dôvodu, že test HM preukázal, že v Rakúsku existuje spoločný trh neadresovanej reklamy zasielanej poštou a reklamy alebo príloh k novinám v bezplatných novinách, nemožno ju uznať. Komisia totiž mohla bez toho, aby sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, konštatovať v odôvodneniach 59 a 61 napadnutého rozhodnutia, že potom, ako riadne preskúmala výsledky tohto testu, dotazníky ku ktorému jej boli odovzdané žalobkyňou listom z 2. decembra 2013, nemá k dispozícii dostatočne presvedčivé informácie nato, aby podporili definíciu trhu navrhovanú žalobkyňou.

185 Na jednej strane vzhľadom nato, že z rakúskych štatistík predložených Komisiou vyplýva, že v Rakúsku bolo v roku 2011 približne 311 000 podnikov a že počet opýtaných podnikov bol obmedzený na 248, nemožno vytýkať Komisii, že mala pochybnosti, pokiaľ ide o reprezentatívnosť vykonanej ankety. Na druhej strane treba uviesť, že z tabuľky 52 štúdie APAM vyplýva, že rozdelenie podľa veľkosti podnikov zúčastnených na predmetnej ankete nerešpektovalo rozdelenie podnikov v rakúskej ekonomike. Pokiaľ ide o argument, podľa ktorého sú to predovšetkým všetky maloobchodné podniky, ktoré majú často viac ako 250 spolupracovníkov, ktoré využívajú prospekty ako formu reklamy, treba konštatovať, že žalobkyňa neposkytla žiadny dôkaz umožňujúci preukázať, že jej voľba bola reprezentatívna, a to o to viac, že podľa žalobkyne voľba 248 podnikov spomedzi zákazníkov žalobkyne, ktorí majú najväčšie obraty, závisela len od ich disponibility.

186 Okrem toho, pokiaľ ide o to, že žalobkyňa tvrdí, že na rozdiel od toho, čo konštatovala Komisia v odôvodnení 59 napadnutého rozhodnutia, sa ankety zúčastnili podniky a nie osoby, stačí uviesť, že pojem „osoby“ zahŕňa tak fyzickú, ako aj právnickú osobu. Použitie pojmu „osoba“ teda nepreukazuje nepresnosť zo strany Komisie.

187 Po druhé, žalobkyňa tvrdí, že Komisia porušila svoju povinnosť odôvodnenia tým, že sa obmedzila na konštatovanie v odôvodnení 61 napadnutého rozhodnutia, že informácie, ktoré má k dispozícii, neboli dostatočne presvedčivé nato, aby podporili definíciu trhu navrhovanú žalobkyňou. Podľa žalobkyne je táto úvaha formulovaná bez toho, aby sa spresnilo, či je založená len na prešetrovaniach vedených žalobkyňou, alebo aj na dodatočných informáciách získaných od rakúskych orgánov. Túto argumentáciu treba preto zamietnuť. Z pojmu „preto“, použitého v odôvodnení 61 napadnutého rozhodnutia, vyplýva, že konštatovanie vykonané v tomto odôvodnení obsahuje záver, ktorý je založený na odôvodneniach 57 až 60 tohto rozhodnutia, ktoré zahŕňajú tak posúdenie prešetrovaní vykonaných žalobkyňou, ako aj odpoveď rakúskych orgánov.

188 Po tretie, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že jej právo byť vypočutý, zaručené článkom 6 ZFEÚ a článkom 41 Charty základných práv Európskej únie, bolo porušené z dôvodu, že Komisia neanalyzovala argumenty a dôkazy, ktoré predložila, treba pripomenúť, že článok 41 Charty základných práv, nazvaný „Právo na dobrú správu vecí verejných“, stanovuje v odseku 1, že „každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote“. Podľa článku 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv toto právo zahŕňa najmä právo akejkoľvek osoby byť vypočutý predtým, ako sa voči nemu prijme individuálne opatrenie, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať. Podľa ustálenej judikatúry týkajúcej sa dodržiavania zásady riadnej správy vecí verejných v prípadoch, keď inštitúcie Únie disponujú voľnou úvahou, má dodržiavanie záruk priznaných právnym poriadkom Únie v správnych konaniach o to väčší význam. Medzi tieto záruky patrí najmä povinnosť príslušnej inštitúcie preskúmať starostlivo a nestranne všetky relevantné prvky daného prípadu (rozsudok z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Zb., EU:C:1991:438, bod 14). Ako vyplýva z bodov 176 až 187 vyššie, Komisia neporušila túto povinnosť.

189 Šiesty žalobný dôvod preto treba zamietnuť.

190 Pokiaľ ide o žiadosť o vypočutie znalca žalobkyne ako svedka (pozri bod 174 vyššie), tento svedok musí byť podľa nej vypočutý na účely vysvetlenia štúdie APAM a kritérií týkajúcich sa dostupnosti a cien za tisícku kontaktov, ako aj výsledkov preukazujúcich zastupiteľnosť neadresovaných reklamných zásielok a reklám v bezplatných novinách. V tejto súvislosti treba konštatovať, že táto žiadosť bola podaná v štádiu repliky bez akéhokoľvek odôvodnenia týkajúceho sa oneskorenia, a preto musí byť zamietnutá ako neprípustná na základe článku 48 ods. 1 rokovacieho poriadku z 2. mája 1991. V každom prípade, vzhľadom na vyššie uvedené, na základe dokumentov v spise a z dôvodu odpovedí na otázky položené Všeobecným súdom na pojednávaní, Všeobecný súd dospel k záveru, že mu je vec dostatočne jasná a rozumie teda všetkým dotknutým ekonomickým otázkam tak, aby mohol rozhodnúť, či posúdenie Komisie bolo postihnuté zjavne nesprávnym posúdením. V dôsledku toho nie je dôvodné vyhovieť tejto žiadosti v rozsahu, v akom sa týka tohto žalobného dôvodu.

O siedmom žalobnom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia a porušení povinnosti odôvodnenia týkajúcej sa priameho vystavenia hospodárskej súťaži na trhu poštových služieb týkajúcich štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín

191 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia sa dopustila nedostatku odôvodnenia a porušila svoju povinnosť odôvodnenia, keď v odôvodneniach 65 až 69 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že poštové služby týkajúce sa štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín neboli v Rakúsku priamo vystavené hospodárskej súťaži. Podľa žalobkyne keby Komisia zohľadnila všetky relevantné prvky, dospela by k záveru, že existuje spoločný trh denného, týždenného a mesačného štandardného

doručovania a že žalobkyňa bola na tomto trhu priamo vystavená hospodárskej súťaži. Komisia tak porušila aj jej právo byť vypočutý. Na podporu svojej argumentácie a vysvetlenie štúdie poradenskej spoločnosti E., s názvom „Austrian delivery market for newspapers“ (Rakúsky trh doručovania novín) zo septembra 2013 (ďalej len štúdia „ADMN“) žalobkyňa žiada o vypočutie svojho znalca, ktorý je autorom štúdie ADMN, ako svedka.

192 Z odôvodnení 65 až 69 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že Komisia dospela k záveru, že poštové služby týkajúce sa štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín neboli v Rakúsku priamo vystavené hospodárskej súťaži a že v dôsledku toho sa článok 30 ods. 1 smernice 2004/17 nevzťahuje na zákazky určené na umožnenie pokračovania jej činností v Rakúsku. Pri vyvodení tohto záveru Komisia v odôvodnení 65 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že rozhodnutie 2007/564 zavádza rozlišovanie medzi doručovaním novín v skorých ranných hodinách a štandardným doručovaním. Podľa odôvodnenia 66 napadnutého rozhodnutia žalobkyňa nevykonáva doručovanie novín v skorých ranných hodinách, ale štandardné doručovanie novín. V odôvodneniach 67 a 68 napadnutého rozhodnutia Komisia konštatovala, že trhom predmetných výrobkov je trh s poštovými službami týkajúcimi sa štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín a že žalobkyňa má na tomto trhu podiel [*dôverné*] %. Hlavnými konkurentmi sú vnútroštátne alebo regionálne siete organizované vydavateľmi, ktorí domácnostiam poskytujú adresované a neadresované doručovanie novín. Celkovo však tieto konkurenčné podniky majú kumulovaný podiel na trhu iba [*dôverné*] %.

193 V prvom rade, pokiaľ ide o argumentáciu, podľa ktorej Komisia porušila svoju povinnosť odôvodnenia, žalobkyňa tvrdí, že všeobecný odkaz na skoršie rozhodnutie v odôvodnení 65 napadnutého rozhodnutia nepredstavuje dostatočné odôvodnenie. Podľa nej sa toto skoršie rozhodnutie zaoberá trhom doručovania vo Fínsku a Komisia neuviedla dôvod, pre ktorý existuje vzťah medzi situáciou na fínskom trhu a osobitnou situáciou na trhu v Rakúsku, pričom v tomto rozhodnutí sa nenachádza žiadny dôvod, ktorý by odôvodňoval rozlišovanie Komisie medzi doručovaním novín v skorých ranných hodinách a štandardným doručovaním. Žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na to, že rozličné štruktúry trhu členských štátov sú sčasti značne odlišné, Komisia mala preukázať podobnosť medzi fínskym a rakúskym trhom doručovania novín, aby bolo jej rozhodnutie zrozumiteľné. Komisia mala tiež analyzovať konkrétnu situáciu na trhu v Rakúsku a podľa toho odôvodniť svoje rozhodnutie.

194 V tejto súvislosti treba uviesť, že hoci je pravda, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje nijaký podstatný dôvod odôvodňujúci, že Komisia rozlišuje medzi doručovaním novín v skorých ranných hodinách a štandardným doručovaním, nič to nemení na tom, že toto rozhodnutie odkazuje na prax Komisie, ktorá je vykreslená v rozhodnutí 2007/564, ktorým vyňala niektoré služby poštového odvetvia vo Fínsku z uplatňovania smernice 2004/17. Z odôvodnení 13 a 14 rozhodnutia 2007/564 vyplýva, že Komisia vo svojej praxi rozlišuje medzi doručovaním novín v skorých ranných hodinách a štandardným doručovaním novín. Už sa konštatovalo, že žalobkyňa sa vo veľkej miere zúčastnila správneho konania a že Komisia dokonca zaslala návrh rozhodnutia znalcovi, ktorého si najala žalobkyňa, a že s ním tento návrh prerokovala na stretnutí, ktoré sa konalo 28. marca 2014 (pozri bod 83 vyššie). Návrh rozhodnutia preskúmaný na tomto stretnutí už obsahoval text odôvodnenia 65 napadnutého rozhodnutia.

195 Okrem toho z listu Komisie z 28. novembra 2013 zaslaného žalobkyni a z listu Komisie z 5. decembra 2013 zaslaného Rakúskej republike vyplýva, že Komisia žalobkyňu a tento členský štát informovala o tom, že vo svojej skoršej praxi zaviedla rozlišovanie medzi doručovaním novín v skorých ranných hodinách a štandardným doručovaním. Vo svojom liste z 13. januára 2014 zaslaného znalcovi, ktorého si najala žalobkyňa, Komisia uvedené rozlišovanie výslovne uvádza.

196 Navyše treba konštatovať, že v bode 3.1.6 svojej žiadosti, ktorá sa týka trhu poštových služieb týkajúcich sa štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín, sa žalobkyňa v podstate obmedzila na tvrdenie, že trh predmetných výrobkov zahŕňa denné, týždenné a mesačné doručovanie adresovaných a neadresovaných novín v Rakúsku, pričom všeobecne odkazuje na štúdiu

ADMN. Žalobkyňa tým neuviedla nijaký dôvod, pre ktorý by bolo rozlišovanie Komisie v jej praxi medzi doručovaním novín v skorých ranných hodinách a štandardným doručovaním nesprávne. Keďže žalobkyňa tvrdí, že stanovila parametre definície trhu na presnej strane štúdie ADMN, treba konštatovať, že pasáž, ktorú v tejto súvislosti uvádza žalobkyňa, obsahuje len opis návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci Bronner (C-7/97, Zb., EU:C:1998:264). Z bodu 31 týchto návrhov vyplýva, že otázka presnej definície trhu bola v tejto veci ponechaná otvorená. Súdny dvor vo svojom rozsudku z 26. novembra 1998, Bronner (C-7/97, Zb., EU:C:1998:569, bod 34) ponechal skúmanie otázky vymedzenia trhu vnútroštátnym súdom.

197 V dôsledku toho, vzhľadom na to, že žalobkyňa bola informovaná o praxi Komisie, a že, ako to tvrdí aj Komisia, neuviedla podstatné dôvody na uplatnenie odlišnej definície relevantného trhu a že Komisia nebola povinná predvídať možné námietky (pozri bod 46 vyššie), nie je možné dospieť k záveru, že Komisia porušila požiadavky povinnosti odôvodnenia uvedené v bodoch 20 a 46 vyššie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia, T-321/05, Zb., EU:T:2010:266, bod 81 a citovanú judikatúru).

198 V druhom rade, pokiaľ ide o to, že žalobkyňa uvádza nedostatok odôvodnenia ako aj porušenie svojho práva byť vypočutý (pozri v tejto súvislosti bod 188 vyššie), v podstate tvrdí, že Komisia dostatočne nepreskúmala jej argumentáciu a štúdiu ADMN, ktorú predložila počas správneho konania. Podľa žalobkyne vo svojej žiadosti týkajúcej sa uplatnenia článku 30 smernice 2004/17 podrobným spôsobom vyjadrila skutočnosť, že trh predmetných výrobkov zahŕňa doručovanie adresovaných a neadresovaných novín a týždenníkov v Rakúsku vychádzajúcich denne, týždenne a mesačne. Odkázaním na štúdiu ADMN potvrdzuje, že okrem nej samej ešte dve siete boli súčasťou skupiny poskytovateľov doručovania novín a časopisov na úrovni celej krajiny. Okrem toho vo svojej žiadosti uviedla, že každý konkurent mal voľný prístup k doručovaniu novín a časopisov a že v odvetví denníkov jej podiel bol [*dôverné*] %. Aj keby sa zahrnulo doručovanie novín a časopisov, ktoré vychádzajú týždenne alebo mesačne, žalobkyňa by bola s trhovým podielom [*dôverné*] % priamo vystavená hospodárskej súťaži s inými doručovateľmi. Podľa žalobkyne vzhľadom na štúdiu ADMN Komisia mala v každom prípade vykonať presné vymedzenie relevantného trhu, na rozdiel od toho, čo urobila v odôvodnení 6 napadnutého rozhodnutia a v súlade s tým, čo je stanovené v bode 41 oznámenia o definícii trhu. Navyše podľa nej siete jej konkurentov už v Rakúsku existovali a títo konkurenti mohli kedykoľvek vstúpiť na trh.

199 Po prvé treba uviesť, že táto argumentácia nepreukazuje, že by sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď definovala v odôvodnení 67 napadnutého rozhodnutia trh predmetných výrobkov ako trh poštových služieb štandardného doručovania adresovaných alebo neadresovaných novín a vylúčila služby doručovania novín v skorých ranných hodinách. Už bolo totiž konštatované (pozri bod 196 vyššie), že žalobkyňa vo svojej argumentácii uvedenej vo svojej žiadosti a v štúdii ADMN, na ktoré odkazuje pred Všeobecným súdom, neuviedla nijaký dôvod, pre ktorý by bolo rozlišovanie Komisie v jej praxi a v napadnutom rozhodnutí medzi doručovaním novín v skorých ranných hodinách a štandardným doručovaním nesprávne.

200 Okrem toho, pokiaľ ide o všeobecný odkaz žalobkyne na jej žiadosť a štúdiu ADMN, už bolo pripomenuté, že jednoduchý odkaz na prílohy nemôže nahradiť nedostatok zásadných prvkov právnej argumentácie, ktoré musia byť uvedené v žalobe, pretože Všeobecnému súdu neprináleží, aby v prílohách hľadal a identifikoval žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré by mohol považovať za základ žaloby, keďže prílohy majú čisto dôkaznú a pomocnú funkciu (pozri bod 151 vyššie). Preto musí byť tento odkaz odmietnutý ako neprípustný. V každom prípade, na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, treba uviesť, že štúdia ADMN obsahuje takisto úvahy, podľa ktorých na definovanie trhu predmetných výrobkov treba rozlišovať doručovanie novín v skorých ranných hodinách a štandardné doručovanie novín. Podľa bodu 1 tejto štúdie sa totiž doručovanie novín vykonáva v odlišných hodinách a predstavuje kvalitatívny prvok. Ďalej podľa uvedeného bodu tej istej štúdie denníky musia byť

v poštových schránkach ráno predtým, ako obyvatelia odídu z domu, kým týždenníky a regionálne noviny, ktoré sú v zásade financované reklamou, sa doručujú počas dňa, pretože nie sú citlivé na faktor času.

201 Po druhé treba konštatovať, že žalobkyňa nespochybnila konštatovanie Komisie uvedené v odôvodneniach 66 a 68 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého žalobkyňa nevykonávala doručovanie novín v skorých ranných hodinách a podľa ktorého mala trhový podiel [*dôverné*] % na trhu poštových služieb štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín.

202 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že vzhľadom na štúdiu ADMN Komisia mala v každom prípade vykonať presné vymedzenie trhu, pokiaľ ide o poštové služby doručovania adresovaných a neadresovaných novín. Úvahy uvedené v odôvodnení 6 napadnutého rozhodnutia, podľa ktorých presná definícia predmetného trhu môže byť ponechaná otvorená, sú nepresné. Podľa žalobkyne je nevyhnutné presné vymedzenie trhu v súlade s metódami stanovenými judikatúrou a v bode 41 oznámenia o definícii trhu.

203 Túto argumentáciu nemožno uznať. V rozsahu, v akom žalobkyňa odkazuje na štúdiu ADMN na definovanie trhu predmetných výrobkov, bola jej argumentácia už zamietnutá (pozri bod 200 vyššie). Ďalej, pokiaľ ide o to, že žalobkyňa odkazuje na odôvodnenie 6 napadnutého rozhodnutia, treba uviesť, že podľa tohto odôvodnenia, ktoré sa nachádza v časti týkajúcej sa právneho rámca napadnutého rozhodnutia, hoci je možné si predstaviť užšie definície trhu v niektorých prípadoch, presná definícia relevantného trhu môže byť ponechaná otvorená na účely napadnutého rozhodnutia, keďže výsledok analýzy by bol aj tak nezmenený, či už by sa zohľadnila úzka alebo široká definícia. V predmetnom prípade, kým otázka presnej definície relevantného trhu bola ponechaná Komisiou otvorená, pokiaľ ide najmä o poštové služby týkajúce sa adresovaných listových zásielok B2X na vnútroštátnej úrovni, ako vyplýva z odôvodnenia 29 napadnutého rozhodnutia, nebolo to tak v prípade poštových služieb štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín.

204 Okrem toho, pokiaľ ide o argument, podľa ktorého mala Komisia vykonať presné vymedzenie trhu podľa metód stanovených judikatúrou a bodom 41 oznámenia o definícii trhu, podľa ktorého kritérium preferencií spotrebiteľov predstavuje relevantný prvok na posúdenie zastupiteľnosti dvoch výrobkov na úrovni dopytu, treba pripomenúť, že dôkazné bremeno týkajúce sa toho, či podmienky stanovené v článku 30 ods. 1 smernice 2004/17 boli splnené, prináleží žiadateľovi a dotknutému členskému štátu, pričom Komisia má v predmetnom prípade, na rozdiel od širokých vyšetrovacích právomocí zverených jej v rámci uplatňovania práva hospodárskej súťaže Únie nariadením č. 1/2003 a nariadením č. 139/2004, len obmedzené právomoci (pozri bod 41 vyššie). V predmetnom prípade prináležalo teda žalobkyni, aby poskytla dostatok prvkov na definovanie trhu predmetných výrobkov.

205 Po štvrté, pokiaľ ide o tvrdenie, podľa ktorého siete konkurentov už v Rakúsku existujú a podľa ktorého mohli títo konkurenti kedykoľvek vstúpiť na trh, pretože neexistovala žiadna prekážka pre tento vstup, treba konštatovať, že vzhľadom na veľmi vysoké trhové podiely žalobkyne tak na trhu štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín, teda [*dôverné*] %, ako aj na trhoch poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X a C2X na vnútroštátnej úrovni, teda [*dôverné*] % (pozri body 99 a 139 vyššie), nemožno dospieť k záveru, že by sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia, keď dospela k záveru, že poštové služby štandardného doručovania adresovaných a neadresovaných novín neboli priamo vystavené hospodárskej súťaži v Rakúsku.

206 Siedmy žalobný dôvod preto treba zamietnuť.

207 Pokiaľ ide o žiadosť o vypočutie znalca žalobkyne ako svedka (pozri bod 191 vyššie), vzhľadom na vyššie uvedené, na základe dokumentov v spise a z dôvodu odpovedí na otázky položené Všeobecným súdom na pojednávaní, Všeobecný súd dospel k záveru, že mu je vec dostatočne jasná a rozumie teda

všetkým dotknutým ekonomickým otázkam tak, aby mohol rozhodnúť, či posúdenie Komisie bolo postihnuté zjavne nesprávnym posúdením. V dôsledku toho nie je dôvodné vyhovieť tejto žiadosti v rozsahu, v akom sa týka tohto žalobného dôvodu.

208 Vzhľadom na vyššie uvedené treba žalobe čiastočne vyhovieť v rozsahu, v akom sa týka poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X na medzinárodnej úrovni (pozri bod 163 vyššie). V dôsledku toho musí byť napadnuté rozhodnutie zrušené v rozsahu, v akom stanovuje, že smernica 2004/17 sa má naďalej uplatňovať na trh poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X na medzinárodnej úrovni v Rakúsku. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

O trovách

209 Podľa článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Všeobecný súd môže rozhodnúť, že účastník konania znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.

210 V predmetnom prípade treba uviesť, že je dôvodné vyhovieť návrhom žalobkyne týkajúcim sa zrušenia napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa má naďalej uplatňovať smernica 2004/17 na trh poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok B2X na medzinárodnej úrovni v Rakúsku. Na druhej strane treba žalobu zamietnuť v rozsahu, v akom sa týka iných trhov predmetných poštových služieb. Preto je správne posúdiť okolnosti veci tak, že žalobkyňa znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť osem desatín trov konania Komisie. Komisia znáša dve desatiny svojich trov konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Vykonávacie rozhodnutie Komisie 2014/184/EÚ z 2. apríla 2014, ktorým sa určité služby v poštovom sektore v Rakúsku vynímajú z uplatňovania smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/17/ES o koordinácii postupov obstarávania subjektov pôsobiacich v odvetviach vodného hospodárstva, energetiky, dopravy a poštových služieb, sa zrušuje v rozsahu, v akom stanovuje, že táto smernica 2004/17 sa má naďalej uplatňovať na trh poštových služieb týkajúcich sa adresovaných listových zásielok jednak medzi zákazníkmi, ktorí sú podnikmi, navzájom a jednak medzi zákazníkmi, ktorí sú podnikmi a súkromnými zákazníkmi na medzinárodnej úrovni v Rakúsku.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **Österreichische Post AG znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť osem desatín trov konania Európskej komisie.**

4. **Komisia znáša dve desatiny svojich vlastných trov konania.**

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 27. apríla 2016.

Podpisy